

„A REMÉNYSÉG NEM SZÉGYENÍT MEG...”

Imahét

2007. november 3–10.

BEVEZETÉS

A REMÉNYSÉG JELENTŐSÉGE

Mindannyiunkban töretlenül él az igény és a vágy, hogy egy jobb, kedvezőbb kilátásokat tartogató jövőre tekinthessünk előre. Kimondatlanul is mindig jobbat várunk, jobbat remélünk, sokszor még olyankor is, amikor minden jel és józan megfontolás ennek az ellenkezőjére mutat. Talán ezért is terjedt el a mondás, hogy „a remény hal meg utoljára”, azaz a reménységről, az ennek fenntartásához való jogról semmilyen körülmények között sem szabad és nem is akarunk lemondani.

Ez így természetes. Hiszen örök életre és boldogságra lettünk teremtve. Ezért is ragaszkodunk ahhoz, hogy legyenek kilátásaink, mégpedig egy szebb, boldogabb jövőre, és nyilván ezért is esik nehezünkre az elmúlás tényének, az élet küzdelmeinek, a szenvedéseknek az elfogadása.

A bűn megjelenésével azonban megváltozott a világ arculata és vele a mi állapotunk is. A megváltozott helyzetben értelmet kapott a szenvedés és a küzdelmek, amelyek az isteni nevelés, a mi megjobbításunk eszközeivé váltak Isteni gondviselése révén. „A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.” (Péld 20,30) A szenvedéssel együtt megjelent a ha-

lál is, amely az egész életre árnyat vet, és amelyen túl csak azok számára van reménység, akik hitük, vallásuk révén reménykedhetnek a folytatás lehetőségében.

Ebben a bűn következményeitől sújtott világban különös értéke van a reménységnek, mindennek, ami okot ad a várakozásra egy jobb, bizakodásra méltó jövő iránt. Ez az egész emberi történelemre igaz, de különösen a mi korunk emberére, azaz ránk.

Egyrészt azért, mert soha nem volt olyan közel hozzánk a végső megoldás, amellyel a Biblia bátorít bennünket, mint most. Pál apostol megfogalmazásában: „*Most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk.*” (Rm 13,11)

Másrészt soha nem volt ilyen reménytelenül mélyen az emberi társadalom, ami az állapotait és a kilátásait illeti. Soha nem fenyegetett ennyire kézzelfoghatóan az egyetemes elmúlás veszélye, mint a mi korunkban. Elég, ha a közelmúlt atomháborús félelmeire, vagy az azt felváltó terrorizmusra gondolunk, amely vélhetően a nukleáris fegyverek bevetésétől sem riad vissza, és csakis az isteni gondviselésnek köszönhető e sötét erők féken tartása. Korunk másik nagy fenyegetése, amelynek immár kézzelfogható, tapintható előjelei vannak, hogy saját meg-

gondolatlan életformánk, önkorlátozásra képtelen életvitelünk következtében felemészítjük a környezetünket, megszüntetve ezzel az élet feltételeit a Földön. Egyre érthetőbbé válik Jelenések könyve 11,18 mondanója: „*Eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltesselek... és elpusztítsd azokat, a kik a földet pusztítják.*”

Ezeknek a körülményeknek az a sajátossága, hogy mindenhova elhatnak, és felismerésük – a végidő más jeleivel ellentétben – nem igényel különösebb hitet vagy Biblia-ismeretet. Az éghajlatváltozás következményeit naponta tapasztaljuk. A társadalom forrongásáról, az esztelen pusztításról és a gyakran felfoghatatlan kegyetlenség megnyilvánulásairól szóló híradások napi rendszerességgel jutnak el hozzánk. Az elmúlás ennyire kézzelfogható fenyegetése gondolkodásra készteti korunk emberét – persze csak ha engedi, és nem tér ki előle. Az ezzel való szembesülés pedig, reménység híján, nyomasztó kilátástalanságot, baljós jövőképet, azaz nyomorúságot jelent.

Hogy a reménység megléte mennyire meghatározó már a jelen boldogságunk szempontjából is, legjobban talán egy rádióriportban nyilatkozó szakértő szavaiból derül ki, aki a rendszerváltozás utáni állapotokat elemezve azt mondta, hogy az 1950–60-as évek ifjúsága minden jel szerint boldogabb volt a mainál. Noha távolról sem voltak olyan kényelmes életfeltételei és javai, mint amelyek most a rendelkezésre állnak, de volt jövőképe, megalapozottnak tűnő reménysége, hogy a jövő jobb lesz, hogy fejlődés várható, és egy olyan társadalomban élhet, amelyben érdemes élni, s ahol egyénileg is egzisztenciális biztonságot élvez majd. Ez az, amivel ma a mi társadalmunk nem rendelkezik. Korunk ifjúsága – de más korosztályok is – kénytelen egzisztenciális bizonytalansággal számolni az egyéni életében, és globális bizonytalansággal bolygónk és az élet kilátásait illetően.

Ezért különösen fontos kérdés, hogy nekünk van-e reménységünk, és ha igen, akkor az mennyire megalapozott.

MITŐL REMÉNYSÉG A REMÉNYSÉG?

„*A reménység pedig, ha láttatik, nem reménység, mert amit lát valaki, miért reményli is azt?*” (Rm 8,24) A reménység tehát attól reménység, hogy még „*nem láttatik*”, azaz még nem következett be, de már annak a fényében élhetek, mert tudom, hogy valóság lesz, idővel igazolódik majd. Azért olyan becses, mert már most, a bekövetkezése előtt hozzá szabhatom az életemet és a cselekedeteimet, a lelkemet pedig élteti egy olyan közegben, amelyben erre a legnagyobb szükség van.

Azonban nem minden reménység igazi reménység. Nem reménykedhetek megalapozottan olyasmiben, amit szeretnék ugyan, ha valóra válna, de senki és semmi nem

jogosított fel erre a várakozásra. Mennyi mindenben reménykednek emberek, ami azután „megszégyenít”, azaz nem igazolódik, és csalódást okoz!

Mi szolgálhat alapjául a reménységnek?

1. Elsődlegesen az isteni szó, a kinyilatkoztatás, és a benne foglalt ígéret. Ezek közül is a legfontosabb az egyéni életünk és Isten földi művének végső célba érkezésére vonatkozó ígéret: „*Várván ama boldog reménységet, és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.*” (Tit 2,13)

2. A kifejezett isteni szó mellett reménységre jogosíthat bennünket, ha az Istennel szerzett ismereteink alapján okkal, megalapozottan várhatunk valamit. Ennek jó példája Dávid bizakodása Góliát legyőzése előtt. Dávid semmilyen kijelentést sem kapott arra nézve, hogy vállalhatja az egyenlőtlen küzdelmet, mégis bátran kiállt a hatalmas ellenféllel, mert addigi tapasztalatai alapján, és ahogyan Istent megismerte, lehetetlennek tűnt számára, hogy ne kapjon segítséget az Őerte vívott küzdelemben. Ha pusztá emberi elbizakodottságból állt volna ki, bizonyosan kudarcot vall.

Csakis az ilyen, alapokkal bíró reménységre igaz az, hogy „*nem szégyenít meg*”, nem okoz fájdalmas csalódást és szégyent.

Annak azonban, hogy a remény valósággá váljon, további feltétele, hogy csak az reménykedhet igazán és joggal, aki a maga részéről teljesítette a feltételeket. Mindannyiunknak szól az ígéret, hogy „*aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig*” (Fil 1,6). Mégsem mindenki ér majd célba. Nem mintha Isten nem lenne képes bizonyos esetekben elvégezni ugyanazt a munkát, mint más esetekben, vagy mert személyválogató lenne, hanem azért, mert az emberi együttműködés hiánya lehetetlenné teszi, hogy a menny erői a maguk teljességében fejtsék ki hatásukat az egyes ember, vagy akár a gyülekezet életében. Rajtunk is áll, hogy megvalósulhat-e Isten jó szándéka az életünkben. Minden reménység annyit ér, amennyit valóra váltunk belőle.

A reménység tehát attól reménység, hogy

– még csak ígéret, még nem teljesezett, de bizonyosan be fog teljesezni,

– valaki megígérte, ezért okom van reménykedni,

– és azért is remélhetek, mert a magam részéről mindent megteszek, hogy megvalósulhasson, és minden akadályt elhárítok a teljesülése útjából.

MENNYIRE VALÓSÁGOS AZ ÉN REMÉNYSÉGEM?

Ez mindannyiunk számára a legfontosabb kérdés. Pál apostol rendkívüli erővel tesz bizonyosságot arról, hogy őbenne milyen reménység élt és milyen szilárdan. „*Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Kriszt-*

tussal lenni, mert ez sokkal inkább jobb; de e testben megmaradnom szükségesebb tiérettetek.” (Fil 1,23–24)

Csak magunk tudjuk megítélni – mi is csak akkor, ha elcsendesedünk, és Isten közelségébe jutunk –, hogy van-e ehhez fogható közösségünk, személyes ismeretségünk a Megváltónkkal. A válasz – ha őszinték vagyunk – a legtöbbször esetében valószínűleg „nem”. Pedig az az állapot, az a tapasztalat lenne a kívánatos, ami az apostolé is volt. Nem Ő számít különösnek a maga erős hitével, hanem mi vagyunk különösek a magunk gyengeségével. A mi esetünkben hiányzik valami, ami alapvető, aminek a bennünk élése természetes, sőt kívánatos lenne.

Többé-kevésbé mindannyiunk életében van előrehaladás. Nem lehet nem venni tudomást a világ állapotáról, az idők jeleiről. Időről időre szerzünk tapasztalatokat Istennel, és erősödik Vele a kapcsolatunk. Azonban nem elég, ha már mi is úgy érezzük, hogy beteljesedtünk azzal, amit ez a világ nyújtani tud, és nem vágyunk itt többre. Nem elég, ha felismerjük, hogy a világ órái meg vannak számlálva, és belátjuk, hogy tényleg jobb, ha lezárul az emberi történelem ebben a Teremtőhöz és emberhez méltatlan formájában.

Az igazi kérdés az, hogy miközben ide már nem kötődünk, vagy legalábbis mind kevésbé, ugyanakkor bizo-

nyosságként tekintünk-e a „mennyei hajlékokra”, és valószínűleg fogadjuk-e Krisztus Urunk szavait. Képes-e ezek komolyanvétele új célt, új értelmet adni az életünknek ebben a hanyatló és lezárulása felé tartó világban? Ösztönöz-e bennünket új erővel venni fel a harcot a kísértésekkel, és új erővel szólni oda magunkat a felebarátaink üdvösségéért folytatott munkára? Ha úgy érezzük, hogy nem elég közeliak számunkra az eljövendő üdvösség ígéretei, ha nem sugároznak fényt és erőt az életünkbe, kérjük és keressük Istent, Tőle kérdezzük, mit tegyünk, hogy ez másként legyen. Ami bizonyosan segít és bizonyosan szükséges, ha minden területen törekszünk összhangba hozni az életünket Isten kinyilvánított akaratával, és azzal, amit abból már megismertünk! Legyünk éberek és kitartóak ebben!

„Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, békességes türelemmel várjuk... megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon. Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.” (Rm 8,25; Tit 2,12–13)

Szolgáljon az imahét időszaka is a személyes és közös elcsendesedés, a felülről való reménységben történő megalapozás és betöltekezés, a megerősödés alkalmául!

2007. NOVEMBER 3., SZOMBAT

„NE NYUGTALANKODJÉK A TI SZÍVETEK...”

Hogyan nyerhetünk békességet a végidőben?

„Világunkat eddig még soha nem tapasztalt feszültség uralja. A szórakozásban, pénzszerzésben, a hatalomért folytatott versengésben, a létért vívott küzdelemben egy rettenetes erő köti le az emberek testét, lelkét és elméjét...” – írta Ellen G. White 1915-ben, a *Nevelés* című könyvében. Azóta csaknem száz év telt el. Ez idő alatt leírhatatlan mértékben változott, alakult át egész világunk: a digitális technika naponkénti fejlődése szinte százszorosára növelte életritmusunkat a múlt század elejéhez képest. Vajon ha ma élne, mit írna Ellen White, hogy érzékeltesse korunk egyik legnagyobb kihívását a keresztyén élet megélésében?

A végidő történelmében a hívő emberek egyik legatlatosabb, legveszélyesebb kísértéséről Jézus Krisztus is

a következő figyelmeztetést fogalmazta meg nagy apokalipitikus beszédében:

„Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és az élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap.” (Lk 21,34)

Nehéz pontosan megállapítani, hogy mit érthetett Jézus a szív megnehezedésén. Ennek az állapotnak a veszélyességére, üdvösséget veszélyeztető voltára azonban egyértelműen felhívta a figyelmet.

A megnehezedett szívvel talán a következőképpen jellemezhetnénk. Az élet hajszája, a civilizáció kínálta szellemi és fizikai „termékek” fogyasztása, vagy az ezek megszerzéséért folytatott küzdelemben oly mértékben veszít-

hetjük el az Istennel való közösségből fakadó békénket, hogy közben észrevétlenül megfásulunk, érzéketlenné válunk az Isten országa, avagy az üdvösségünk elnyerése tekintetében. Ez pedig állandó békétlenséget okozhat az életünkben. Azért veszélyes e figyelmeztetéseken könnyedén túllépni, vagy lekicsinyelni ezt a problémát, mert mindezek olyan megfoghatatlanul ejthetnek csapdába, hogy csak Jézus eljövetele ébreszti rá azokat, akik „balga szűzként” vesztegették el soha vissza nem térő lehetőségeiket az örök életre.

Békességünket, Istenbe vetett bizalmunkat Sátán természetesen sok oldalról támadja. Jézus Krisztus nagy apokaliptikus beszéde (Mt 24,6–8) és Pál apostolnak a végidő erkölcsi állapotáról szóló jellemzésében félelmetesen sötét képet tár elénk korunk emberiségéről (2Tim 3,1–5). E leírások fokozatos beteljesülése közben csoda, hogy viszonylagos békességet találhatunk a mindennapjainkban. Nemcsak a világpolitikában, hanem a hétköznapi emberi kapcsolatainkban is egyre gyakrabban találkozhatunk fizikai, lelki durvaságokkal, erőszakkal, a „kőbaltás” elintézési módok megnyilatkozásaival. „*És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.*” (Mt 24,12)

Sátán a legkifinomultabb eszközökkel, stratégiákkal támadja békességünket ott, ahol a leginkább elnyerhetnénk: Isten végidőben elhívott egyházában. „*Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal* (pontosított fordítás szerint: a maradékkal), *az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele.*” (Jel 12,17) Nemcsak hamis elméletek, tetszetős tanítások okoznak megoszlásokat és békétlenséget Isten egyházában a végidőben, hanem a jézusi példázatok szerinti bűza és konkoly keveredése, vagyis az igaz és hamis hívők közötti ellenségeskedések is. Mindezt Isten természetesen előre láttatta népével, és gondoskodott a felkészítésünkről is. Ellen G. White-nak erre vonatkozóan egy különös látomást is küldött Isten az 1903–1904-es években, az úgynevezett ómega-válság idején.

„Több éjszakán át csak keveset aludtam. Nagy teher nehezedett a szívemre. Egyik éjjel a következők tárultak elém látomásban: sűrű köd volt és egy hajó úszott a vízen. Az őr hirtelen felkiáltott: »Jéghegy előttünk!« A hajó előtt óriási jégtömb tornyosult. Úgy hallottam, mint ha a kapitányunk kiáltotta volna: »Tarts szembe vele!« Egy pillanatnyi idő sem volt a tétovázásra, azonnali cselekvésre volt szükség. A gépkezelő teljes gőzt adott, a kormányos pedig egyenesen a jégtömb felé fordította a hajót. A jég nagyot reccsent. A félelmetes rázkódás után a jégdarabok hatalmas zajjal peregtek a fedélzetre. Az ütközés ereje nagyon megrázta az utasokat, de mindenki életben volt. A hajó megrongálódott, de nem vált javít-

hatatlanná. Az ütközés hatására orrától a faráig megremegett, de utána visszanyerte az erejét, s tovább folytatta útját. Jól tudtam, hogy mit jelképezett ez a történet...” (Szemelvények, I., 194–195. o.)

Ez a látomás is jól szemlélteti, hogy hatalmas jégtömbnyi problémákkal kell megütköznie Isten maradék egyházának is a végidőben, de ha alaposan meg is „rongálódik”, rostálódik, „nem válik javíthatatlanná”.

Azonban a címünkben idézett jézusi búcsúbeszéd szerint békességünk alapjait nem a világban vagy az egyházban kell keresnünk – különösen a végidőben nem –, hanem magában Jézus Krisztusban, az Őbenne való őszinte bizalomban, gyermeki ráhagyatkozásban. Mit is jelent ez a gyakorlatban, a mindennapokban? Hogyan találhatunk Jézusban ma is „minden értelmet felülhaladó békességet” (Fil 4,7)? Ésaías próféta szerint bárhol és bármikor is éljünk, hit nélkül nem élhetünk békességben. „*Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek.*” (48,22)

Az Istenben való bizalom két nagy ellenségünkkel tud sikeresen szembe szállni, melyek tulajdonképpen egy tőről fakadnak: a bűnnel és az aggodalmaskodással. Mindkét probléma a hitetlenségben gyökerezik. A bűn, az önzés elválaszt Istentől. Az önzés pedig mindig nyugtalanságot eredményez a szívben. Hogy is mondja az osztrák költőnő?

Mi maradt nekünk?

Fejünk fölött a csillagok, messze idegenül.

Alattunk a fű, a vad gyermeki fű.

És szívünkben a bűn nyugtalan életével.

(Christine Busta: *Az ember birtoka*)

A következőkben arról olvashatunk, hogyan érhetjük sokszor tetten a békétlenségünk okait, és arról is, hogyan nyerhetünk valódi békességet hit által:

„*A Krisztus békessége uralkodjék a ti szívetekben.*» (Kol 3,15) Bűn minden, ami megzavarja szívünkben Krisztus békességét, bármily kicsiny dolog legyen is az, és bármennyire nem látszik is bűnnek kezdetben. Ennek a békességnek kell uralkodnia a szívünkben, avagy (szó szerinti fordításban) ez kell, hogy legyen szívünkben a *döntőbíró*. Amikor a döntőbíró belefúj a sípjába egy futballmérkőzésen, a játékot meg kell szakítani, mert valaki szabálysértést követett el. Ha elveszítjük a békességünket, az Istentől szívünkbe helyezett bíró (a lelkiismeretünk) belefúj a sípjába! Ilyenkor haladéktalanul álljunk meg, kérjük az Urat, mutassa meg, hol vétettünk, valljuk meg neki a bűnt, amelyre rámutat, s ha megtesszük, Jézus vére által helyreáll a békesség.

»*Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.*» (Rm 5,1) Ha azonban nem kapunk békét Istentől, annak az lehet az oka, hogy

nem vagyunk igazán megtörve. Lehet, hogy másvalakitől is bocsánatot kell még kérnünk Istenen kívül, vagy talán még mindig másokat hibáztatunk. Pedig ha oda a békeségünk, nem kérdés, ki a hibás. Egy másik ember bűne miatt soha nem veszíthetjük el a békénket Istennel – kizárólag akkor, ha mi magunk vétkeztünk. Az Úr rá akar mutatni hibás reakcióinkra, de csak akkor lesz a miénk a békessége, ha engedjük magunkat megtisztítani... Ha engedjük majd, hogy Isten békessége uralkodjon a mindennapjainkban, bűnként tekintünk majd a zsörtölődésre, mások utasítgatására, a hanyagságra, és szemünkbe tűnnek a legapróbb dolgok is...” (Roy Hession: *A megújulás útján*, 26–27. o.)

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” (Jn 14,1) A végidőben – amikor az emberi élet és a hit oly sok oldalról megpróbáltatik – különösen fontos megtanulnunk, mit jelent „elrejtettnek lenni a Krisztusban” (Kol 3,3). Lehetséges, hogy sok mindent el tudunk mondani az igazság elméletéből, de ha emberek nem érzik meg rajtunk a Krisztus „jó illatát” (2Kor 2,15), nem sokat ér a vallásosságunk. Különösen a nehéz élethelyzetekben mutatkozik meg Istenbe vetett bizalmunk. Jézus Krisztus mélységes fájdalommal tekintett tanítványai bizalmatlanságára, amikor egy-egy válságos helyzetben inkább zúgolódtak, háborogtak, vagy éppen páni félelemben estek, és nem fordultak Mesterükhöz. Sokszor hagyták el Jézus ajkát a szomorú kérdések: „Miért féltetek, kicsinyhítűek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? Ó,

hitetlen és elfajult nemzetség, vajon meddig leszek még veletek? Vajon meddig szenvedlek még titeket?...”

A hit egyik legnagyobb akadálya mi vagyunk. Amikor magunkra vagy körülményeinkre, vagy megoldatlan problémáinkra tekintünk, állandóan ezekkel foglalkozunk, Sátán célt ért: elvette tőlünk Krisztust, „hitünk elkezdőjét és bevezetőjét” (Zsid 12,2). A nyugodt, békés élet titka tehát, amikor „Krisztus mibennünk van, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 3,27).

Fogadjuk meg Ellen White oly sokszor idézett tanácsát, és legfőképpen imádkozunk azért, hogy mindez valósággá váljon az idők végezetén – mindnyájunk életében:

„Ne helyezük énünket a középpontba, ne adjuk át magunkat az aggodalmaskodásnak és a szorongó félelmeknek, még amiatt sem, hogy vajon üdvözülni fogunk-e. Mindez csak arra jó, hogy elfordítsa lelkünket attól a valakitől, aki az erőnk forrása. Bízunk lelkünk megtartását Istenre, bízunk Benne teljesen! Beszéljetelek és gondolkodjatok Jézusról! Tűnjék el énetek Őbenne! Vessetek el minden kételyt, űzzetek el minden félelmet! Mondjátok ezt Pál apostollal együtt: »Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig e testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.« (Gal 2,20) Nyugodjatok meg Istenben! Ő meg tudja őrizni azt, amit rábíztok. Ha Őreá hagyatkoztatok, diadalmas győzelemre segít benneteket azáltal, aki szeretett titeket.” (*Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés a Krisztus teljességéig c. fej.)

2007. NOVEMBER 4., VASÁRNAP

„HIGGYETEK ISTENBEN ÉS HIGGYETEK ÉNBENNEM”

Ma nyugtalanság és kilátástalanság jellemzi a világgunkat. A jövő bizonytalan, minden arra ösztönzi az embereket, hogy a mának éljenek. Ezért ma is aktuális Jézus tanácsa, felhívása, amelyet a címben idéztünk.

De mi a gyógyszer, a megoldás? Nagyon, talán túlságosan is egyszerű Jézus válasza: a hit. Hinni Istenben és a Megváltó Jézus Krisztusban. Mégis, sokszor elérhetetlennek, hihetetlennek, elfogadhatatlannak tűnik, hogy ez az egyszerű válasz a megoldás.

Van, aki azt mondja: én már hinni sem tudok. Van, aki „hisz”, mégsem történik változás az életében.

Hogyan hoz megoldást a hit?

Érezzük, hogy a hangsúly nem csupán a hiten van. A hit lényege, hogy Istenre irányul, Tőle nyer útmutatást, erőt, bátorítást, megoldást, segítséget, Belőle táplálkozik. Az Istenbe vetett hit teljes bizalmat jelent. Jézus szavai szerint tehát a gyógyszer az a bizalom, amely által az ember rábízta az életét Istenre, mert Tőle kaptuk az életet, mert Isten egyszülött Fiát adta értünk, Megváltónk pedig az életét. A bizalom alapja Isten önfeláldozó, kitartó, hosszútávú szeretete.

Az elméleti tudás, ismeret kevés. A továbblépést jól érzékelteti Jézus egyetlen kérdése, amelyet a Bethesda-tó partján fekvő, 38 éve béna, beteg embernek mondott.

Megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” Micsoda kérdés? Van olyan beteg, aki ne akarna meggyógyulni? Jó betegnek lenni? A kérdés felkeltette a beteg érdeklődését: „Remény költözött a szívébe. Úgy érezte, valahonnan segítséget kap. De a reménysugár hamar elhomályosult. Eszébe jutott, milyen sokszor próbálta elérni a tavat, és most is milyen rosszak a kilátásai... Letörtén elfordult, és így szólt: Uram, nincs emberem...”

Kitől-mitől függ a gyógyulás? Kire irányul a hit, a beteg gondolata? Önmagára, vagy másokra, akik nem veszik észre, nem segítik? Ha önmagára, akkor az önsajnálattal, önmérsztés állapotában vesztegel a beteg. Akarata lebénel, erőt vesz rajta a csüggedés, a reménytelenség. Ha emberfüggő a hite, a gyógyulása, az is megkötözi, mint ezt az embert. Úgy gondolja, meggyógyulhatna, ha valaki segítené. Egyedül gyenge, erőtlens. Elcsüggedt, hogy másokat segítenek talán, de róla megfélemednek. Jézus válasza komoly, súlyos üzenet „Jézus nem kérte ezt a szenvedőt, hogy higgyen benne. Egyszerűen így szólt: »Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat, és járj.« A férfi hite belekapaszkodik ebbe a mondatba... Kérdés nélkül aláveti akaratát Krisztus parancsának, és összes izmai engedelmessé válnak. Felszökken és újra tud mozogni... A férfi egy percére kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét.”

A megszentelt akarattal a hegyek a tengerbe esnek, ledőlt minden akadály, mert az ember élete egy új sínpályára került. A gyógyulás reménye tölti be gondolatait. Addig marad ezen az új sínpályán, ezen a keskeny úton, ameddig tekintete a mennyei Atyára és a Megváltóra irányul. Az ellenség igyekszik elhíttetni velünk, hogy nem lehet Isten akarata szerint élni. Lidércként hozza az akadályokat, hogy a bizalmunk megrendüljön, a tekintetünk a nehézségekre, másokra vagy önmagunkra irányuljon.

Jönnek a próbák az életünkben. A bethesdai beteg életében is eljött a hit próbája. Jézus eltűnt a szeme elől. A meggyógyult ember dicsőítette Istent, öröm töltötte el a szívét, hogy újra járni tud. De a farizeusok számon kérték, miért viszi a nyoszolyáját szombatnapon. Örömeiben nem osztottak, bírálták, ítélték fölötté. Meglepődött: miért kellett vinnie a nyoszolyát? Bizonyosságul mások számára, és hogy oda, a betegsége helyszínére, a kórházba, a betegágyra vissza ne térjen soha többé. „A kórház, az orvos én vagyok” – ez volt Jézus üzenete. Nálam keresd a gyógyulást, és élni fogsz. Hiszed ezt min-

den körülmények között? Meggyógyultál, ne légy visszajáró, elfekvő beteg.

Leiki gyógyulás is nyerhető ugyanígy? „Ugyanígy nyerhetünk lelki gyógyulást. A bűn elválasztott az isteni élettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanígy, ahogyan a magatehetetlen férfi sem tudott járni. Sokan ismerik fel gyámoltalanságukat, sóvárognak a lelki élet után, amely összhangba hozza őket Istennel, és hiába küzdenek, hogy elnyerjék. »Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből?« (Rm 7,24) Ezek a csüggedők, küszködők nézzenek fel! A Megváltó a vérén megváltottak fölé hajol, és kifejezhetetlen szelídséggel, szánalommal így szól: »Akarsz-e meggyógyulni?« (Jn 5,6) Megparancsolja, hogy kelj fel egészségesen, békében. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál. Higgy szavának, és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj Neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad lelkeknek, amely »holt a ti vétkeitek miatt« (Efész 2,1) Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncai által megkötözött foglyot.” Milyen egyszerű is a gyógyulás útja, melyet Megváltónk elénk tár.

Mire indította a beteg embert a hála?

„A templomban Jézus találkozott a meggyógyított férfival, aki bűnért való és hálaáldozatot hozott a nagy kegyelemért, amelyben részesült. Jézus megtalálta őt az imádkozók között, és e figyelmeztető szavakkal fedte fel kiletét: »Ímé meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!« (Jn 5,14)”

„Higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.”

A jelen és a jövő Isten kezében van. Biztonságban nyugszik Isten kezében az ember élete is. Jézus azt üzeni, hogy hamar eljön. Mondjuk mi is hittel, az apostollal együtt: „Bizony jövel, Uram Jézus!”

KÉRDÉSEK:

Milyennek ismerted meg Istent és Jézus Krisztust?

Mennyiben múlik rajtam a hit?

Miért gyógyult meg a 38 éve beteg ember?

Gondolkozunk a hit és Jn 15,14 üzenetének kapcsolatáról!

Van-e akadályja életemben a bizalomnak? Külső vagy belső?

2007. NOVEMBER 5., HÉTFŐ

„AZ ÉN ATYÁM HÁZÁBAN SOK LAKÓHELY VAN...”

Az embernek természetes vágya, hogy lakóhelye, otthona legyen. Biztos bázis, ahová naponta hazatérhet, visszahúzódhat, elcsendesedhet, erőt gyűjthet, kipihenheti magát. Akik sokáig nélkülöztek ilyen otthont, életüknek szinte egyedüli vágyává vált, hogy szert tegyenek rá. Az is nagyra értékelheti az otthonát, aki a lakóhelyétől távol dolgozik, hetente-havonta térhet csak haza a családjához. Vannak népek, amelyeknek állandóan változik az országhatáruk, például a kirgizeknek évszázadok óta nincsen megállapodott hazájuk, és különösen sokat szenvednek ettől. Sokat hallunk a kurdokról, az örmény népirtásról, de a baszkok, a felvidéki vagy erdélyi magyarok hánytatott sorsáról is. Nekünk magyaroknak valóban sokat jelent Tamási Áron szállóigévé vált mondata: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”

Ez azonban csak féligazság. Hiszen a világot mint otthonunkat az Édenben már elvesztettük. Azóta ez a világ csak ideiglenes lakhelyünk, akár akarunk tudni erről, akár nem. Vannak ugyan, akik hatalmas palotákat építenek, mert úgy vélik, dacolhatnak az elmúlással, és ha évtizedekre is, de valami maradandót hoznak létre. Ez azonban távol áll az igazi maradandóságtól. A hívő embernek naponként gondolnia kell Pál apostolnak a hit hőseiről adott összefoglalására, melyben olyan kijelentések állnak, hogy nincs maradandó városunk e világon, de van maradandó városunk a mennyekben, amelynek építője és alkotója az Isten. Amit az ember itt a földön létrehoz, legyen az akár a legszebb otthon, minden a tűz martaléka lesz. Ezért fontos tudatosítanunk, hogy a legfőbb otthonunk, a legbiztosabb lakóhelyünk, a legmaradandóbb kincsünk a közösségünk Istennel, a vele kötött szövetségünk, a vele szerzett tapasztalatok.

Ezért van az, hogy az emberiség Megváltójának, amikor a földre jött, nem volt olyan otthona, amilyenre sokan vágyakoznak, és amelyet sok-sok csecsebecsével felékesítve sokszor a vallásos emberek is büszkélkedve mutogatnak. Jézus Krisztusnak nem volt háza, lakása. Ma úgy mondanánk: a minimális életszükségletek betöltése sem állt rendelkezésére. Szinte minden este máshol kellett lehajtania a fejét, gyakran a szabad ég alatt, például az Olajfák hegyén, vagy Samáriában, ahol még pénzért sem adtak szálláshelyet neki. Ami nekünk különösen értékes és fontos, amire törekszünk, vagy amihez nagyon

ragaszkodunk: neki nem volt külön szobája, nem nyitható be egy teletsúfolt éléskamrába, nem ülhetett napon-ta háromszor ugyanahhoz a konyhaasztalhoz, nem sétálhatott a saját udvarában vagy kertjében.

Jézus példája arra figyelmeztet bennünket, hogy legfőbb lakóhelyünk a szívünkben van. Mózes is így szólította meg Istent: „Uram, te voltál nekünk hajlékunk, nemzedékről nemzedékre.” Pál apostol azt mondta a korinthusbelieknek: „Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” Ahol Isten él, ott hajlék, otthon áll a rendelkezésünkre, akkor is, ha nem vesznek körül biztosan emelt falak, sem tető nincs a fejünk felett. Földi életünkben a legértékesebb kincs az arannyal jelképezett hit, amely minden más értéket magában foglal és biztosít.

De amikor Jézus a földön járt, Ő is kereste az otthont, azt a lakóhelyet, ahol egy kicsit tartósabban vehetett szállást. Három és fél évi szolgálata során két ilyen családi fészekről tesz említést a Szentírás. Amikor az északi ország-részben járt – és itt tartózkodott legalább két, két és fél évig – Péter és András háza volt ez a bázis, ahová nemcsak egyedül, hanem a tanítványjaival együtt esténként hazatérhetett. Ahogy Arany János nevezi, „a szerény családi-ságnak zamatjában” gyermekek vették körül, és tanítványai is jobban megnyíltak neki, amint arról egy megragadó esetet Márk evangéliuma 9. fejezetének második részében olvashatunk. Isten, „akiben nincs változás, sem változásnak árnyéka”, maga is ilyen biztos nyugalmat, csendes otthont kíván biztosítani az övéinek. Mindenkét meghívott erre, ám „sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak”. Az igazán hívő ember azonban maga is vágyakozik erre az otthonra. A középkori filozófus és költő, Pierre Abélard csodálatos *Szombatesti himnuszában* így fejezte ki mindannyiunk vágyát:

„Óh milyek s mekkorák
azok a szombatok,
mikkel az ég örök
udvara zeng s ragyog!
Törteknek pihenés,
bátraknak jutalom.
Isten lesz minden, és
mindenben Ő honol.
(...)

Mily király, mily udvar,
micsoda palota,
mily béke, nyugalom,
boldogság vár oda...”

Maga a Biblia is érdekes kifejezéseket használ az igazi otthonnal kapcsolatban. Ruth könyvében kétszer is elhangzik a kijelentés, hogy az embernek „nyugalom”-ra van szüksége, és ezen ott a férj-feleség kapcsolatot, a családi viszonyt érti. A másik jellegzetes bibliai fogalom a „házanépe” kifejezés. Ezen viszont több nemzedék békés és egymást segítő együttélését érti. Ez arra utal, hogy a szűkebb szeretetközösség mellett van tágabb szeretetközösség is, Isten csodálatos ajándékokat készít azok számára, akik a szeretetben növekedni és kiteljesedni akarnak. Alapigénken Jézus is „sok lakóhelyről” beszél, ami arra utal, hogy ha sokan lesznek majd ott az örök hazában, sokféle szeretetkapcsolat, sokféle szeretet-közösség bontakozhat ki.

Vajon készülünk-e erre földi életünkben? Hiszen a bűn világában is megvalósítható a szeretet, de a szeretetközösség is. Van, aki a családban már élvezzi ennek valóságát. Vigyázzon azonban, nehogy elveszítse azt, vagy nehogy ne törődjék más lakóhelyekkel, más kapcsolatokkal, közösségekkel, amelyekben szintén feladatot osztott ránk az Isten. Előfordulhat, hogy valakinek nincsen családi közössége, de létezik meghitt barátsága, tartozik testvéri közösségbe, amely pótolja az előbbi hiányát, s egyben magasabb szintre emeli az utóbbiak minőségét is az ő közreműködésével. Nagyon sok tér nyílik itt a földön is az igazi lakóhelyek megteremtésére. Gondoljunk csak Dávid zoltáraiban arra a vissza-visszatérő refrénre, hogy „szorultságomban tágas tért hagytál nekem”.

Határozzuk el, hogy nem az otthonunkat díszítgetjük mindenféle, holnapra-holnaputánra már saját magunk

által is fölöslegesnek ítélt tárggyal, nem ezt az ideiglenes lakóhelyet vesszük körül szinte bálványimádó figyelemmel, hanem azokra az emberi szeretetkapcsolatokra helyezzük a hangsúlyt, amelyek gondozásával egyébként maga Isten napról napra megbíz bennünket. Az Úr így akar felkészíteni minket, hogy az örök életet már itt a földön is megtapasztaljuk és megéljük. Ha ez így lesz, akkor még nagyobb örömmel vágyakozunk a mennyei haza után, „s habár lett volna módjuk a visszatérésre”, mi is Ábrahámhoz hasonlóan egyetlen célra függesztjük tekintetünket. Ebből nem engedhet a hívő ember, mert ha mégis ez történné vele, mindent elveszítene, földi hazát és mennyeit egyaránt.

Péter apostol azt írja a második levelében, hogy „gazdagon adassék a mennyek országába való bemenetel”. Ez nyilvánvaló utalás arra, hogy Isten nekünk is feladatot adott a „sok lakóhely” betöltésére. Mi is azok a szolgálk vagyunk, akik készítetik az embereket a sötvényeknél és a kereszttutaknál, hogy jöjjenek el a menyegzői vacsorára. Ha a mi életünkön nem látszik, hogy egy másik ország polgárai vagyunk, és oda készülünk, ahonnan a küldetésünket vettük, akkor aligha hiszik el mások ennek az égi hazának a létét és valóságát. Sok múlik tehát azon, hogy Jézus búcsúbeszédeiből ezt a félmondatot igazán komolyan vesszük-e. Lehet túlságosan ragaszkodni nemcsak az otthonhoz, hanem egy álláshoz, az időnek ahhoz a részéhez is, amelyre nézve nem kérjük igazán Isten vezetését. Ha nem az Istené mindenünk, a magunknak fenntartott résszel a magunk kárára is élhetünk, sajnos akár huzamosan is. Egészen személyesen kell tehát visszhangoznia Jézus kijelentésének a szívében, hogy valóban ne csak áhítozzunk, vágyakozgassunk, hanem ahogy más helyen mondta, „élet-halálra igyekezzünk bemenni a szoros kapun”.

2007. NOVEMBER 6., KEDD

„...HA PEDIG NEM VOLNA, MEGMOND TAM VOLNA NÉKTEK...”

AZ IGAZMONDÓ ISTEN

Isten nem ámít vagy hiteget bennünket, amikor a számunkra alig elképzelhető büntelen világról, örök életről szól. Csak az emberi világra, az önzés világára jellemző a hazugság. A bűn következtében hol megromlott természetünk, hol pedig korlátozott ismereteink akadályoznak

meg minket a tiszta igazság megismerésében. Ezzel szemben Isten egyik legfőbb jellemvonása az igazmondás. Nem mond se többet, se kevesebbet annál, ami az üdvösségünk szempontjából szükséges. Az igazi hit, az isteni szóba vetett feltétlen bizalom tehát kizár minden kételkedést, gyanakvást, bizonytalanságot és félelmet. Nem marad semmi „mi lesz, ha mégsem egészen úgy van?” gondo-

lat az emberben, ha tudja, ismeri, ki az, aki az ígéretet tette. „Pál, Istennek szolgálja... az örök élet reménységére, melyet megígért az igazmondó Isten örök időknél előtte.” (Tit 1,1–2) Az apostol szavai egybecsengenek Jézus vizsgálásával. Mekkora bátorítás rejlik ebben a bemutatkozásban: az igazmondó Isten. Hányszor segíthet reménytelen pillanatainkban, ha felidézzük az ósatyák, próféták, apostolok hitének alapját. „Nem ember az Isten, hogy hazudják, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítene?” (4Móz 23,19) Olyan Istenünk van, aki – egyedül a világegyetemben – bölcsessége és jelleme alapján egyaránt mindig az igazat, az igazságot képviseli. Minden ígérete is igaz tehát, ami a jövőről, a végső győzelemről szól. Sőt az Ő „örök időknél előtt” elkészített terveibe minket is belefoglalt. Nem igaz tehát a hitetlenségből fakadó vád, amelyet már Péter apostol is idézett, hogy Isten csak ígér, de „hol van az eljövételének ígérete? – mert mióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad, a teremtés kezdetétől fogva” (2Pt 3,4).

Amikor Isten bennünket, a teremtményeit igyekszik iránta való bizalomra nevelni, két alapvető bizonyítékkal szolgál. Egyrészt a múltban beteljesedett próféciaik sokaságán túl a szemünk előtt mutatkoznak Jézus közeli visszatérésének jelei. Tegyük fel a kérdést: eltérhet-e a történelem az Igében írtaktól, ha a múlt és a jelen is az Írást igazolja? „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Mt 24,35)

Mivel azonban Teremtőnk tudja a legjobban, hogy öngazoló természetünk megtéréséhez nem elegendők az észérvek, csodák, jelek – a szívünket is célba veszi. A Biblia őszinte kutatója előtt egyre részletesebben rajzolódik ki egy szeretős és szeretetre egyedül méltó, türelmes Atya személye.

AZ EMBER, AKI HITBŐL ÉL

Mi Isten igazmondásának legerősebb bizonyítéka? Közeli lehetünk a Biblia ihletettségének bizonyítása felől is. Lenyűgözhetnek minket a sok ezer éves jóvendölések, vagy a megváltás tervének apró részleteit felvillantó igei kijelentések. Elindulhat ezek nyomán az ember Isten felé, de a célba érkezéshez ennél is többre van szükség.

„A valódi hit mindig szeretet által munkálkodik... A hit nem ópium, hanem élénkítő erő. Ha a Golgotát szemléled, az nem ringatja téltlenségbe lelkedet, hanem olyan hitet ébreszt, amely munkálkodik, és megtisztítja lelkedet minden önzéstől. Ha hit által Krisztusba kapaszkodunk, ezzel éppen csak elkezdjük munkánkat. Mindenkinek vannak romlott és bűnös szokásai, amiket erőteljes harcban kell legyőzni. Mindenkinek meg kell vívnia a hit harcát.” (Ellen G. White gondolatai a hitről, 29. o.)

Nélkülözhetetlen, hogy felismerjük és megértsük Isten szándékát, munkáját a saját életünkben. Akkor képviselhetjük hitelesen az örök élet reménységéről szóló ígéreteket, ha önmagunkra nézve is megkérdezzük az „igazmondó Istent”: mi a következő, amivel szembesülnöm kell, milyen harcot kell megvívnom, hogy helyet készíthess nekem is? Az igazság, amelyet a Biblia a világról, Istenről, a történelemtől, az emberről kijelent, lehet értékes tudás, de eleven, erős hitté csak akkor válhat, ha saját életünk küzdelmeit, harcát és a nekünk szóló ígéreteket is felfedezzük az Írásban.

„Van olyan hit, amelynek hatalma van ahhoz, hogy megtisztítsa az ember életét a bűntől. Az ördögök hiszik, hogy Krisztus eljött a földre mint a emberiség Üdvözítője, hiszik, hogy hatalmas csodákat tett, hiszik, hogy egy volt az Atyával, és azt is hiszik, hogy szegyetlenes halált halt, hogy megmentse a bukott emberiséget. Az ördögök hiszik, hogy Jézus feltámadt a halálból, felment a mennybe és Atyjának jobbára ült. Az ördögök hiszik, hogy Ő hamarosan újra visszajön, nagy hatalommal és dicsőséggel, hogy megbüntesse azokat, akik nem ismerik Isten, és nem engedelmességek az evangéliumnak. Mindent hisznek, amit az Ószövetség és az Újszövetség feljegyez. De megmenti-e ez a hit a sötétség démonait? Nem, mert nincs olyan hitük, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket.” (I. m., 37. o.)

Isten legbátorítóbb igazsága az evangélium maga. Az az állítás, hogy megtörténhet a lehetetlen, megváltozhatnak a párdúc foltjai és a szerecsen bőre színe. A rossz szokásszerű követése helyett a hit útján krisztusi természet részesei lehetünk. Isten legnagyobb ígérete, amelyet ilyen nagynak azonban csak az képes látni, aki öngazolás nélkül tekint önmagára, de a következő gondolatával már Krisztust keresi. „Ha Ő lesz a példaképünk, akkor nem maradunk ki az Ő országából. Keresztet kell hordoznunk, ha követni akarjuk Krisztust. Lehet, hogy magas falat fogunk találni, amelyre fel kell kúszni, és létrát, amelyre fel kell mászni, mielőtt belépnénk az örökkévaló országba, de amint felismerjük tehetetlenségünket és isteni erőért kiáltunk, Jézus szava eljut hozzánk, és így szól: Bíz magad az én oltalmamra, mert »ímé én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig« (Mt 28,20). Jézus mindenkit részesít az Ő hatalmában, aki szabályszerűen küzd a tökéletességért.” (I. m., 69. o.)

Isten nem hallgat el semmit, mindig igazat mond. Leíratta számunkra a múltat és a jelent, az őszinte kutatónak a jövőről is biztos információja lehet. Létezik még egy területe Isten bölcsességének, amelyet viszont személyesen közöl, de csak annak, aki elfogadja. Elmondja, megmutatja az igazságot önmagunkról – „megsebez, de be is kötöz”. Az ember, aki hitből él, hiszi, mert igaz minden, amit a Biblia leír, és bizalommal jár azzal az Istennel,

aki őt egyedül ismeri és hordozza, kudarcaival és küzdelmeivel együtt.

„A hit cselekedete: nyugodt lélekkel megbízni Istenben a legsötétebb órában – bármilyen súlyos próbában vagy viharverten is azt érezni, azt tudni, hogy mennyei Atyánk áll a kormánynál. Egyedül a hit szeme tud túltekinteni az idő és az érzékek világán, egyedül a hit szeme képes nagyra tartani az örökkévaló kincsek értékét.” (*Bizonyságtételek*, 4. köt., 525. o.)

KÉRDÉSEK:

Mikor fordulhat elő, hogy az ember úgy érzi: csalódott Isten igazmondásában?

Önigazolás és hit – miért nem létezhet a kettő egyszerre a szívben?

Hihetek-e a Bibliában úgy, hogy közben nem bízom Istenben?

Mivel járulhatok hozzá, hogy olyan hitem legyen, amely tisztává teszi a jellemet?

2007. NOVEMBER 7., SZERDA

„...HELYET KÉSZÍTEK NÉKTEK...”

Jézus búcsúbeszédeinek ez a részlete elsődlegesen az üdvösség, a „mennyei hely” elkészítéséről szól, és arról a reménységről, hogy Krisztus második eljövetele után megkapjuk a „romolhatatlan, szepőlötelen és hervadhatatlan örökséget, amely a mennyekben van fenntartva számunkra” (1Pt 1,4).

A helykészítés, a mennyei nyugalom már ma kézzelfogható a Krisztusban hívó számára. „Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugalomába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáétól. Igyekezünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitelenségnek ugyanazon példájába ne essék.” (Zsid 4,9–11)

Mit jelent ez a nyugalom? Ezt világítja meg az Efézusi levél rendkívül mély értelmű szakasza:

„Minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt, megélevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg!), és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” (Eféz 2,5–9)

Ebben a szakaszban Pál tömören felvázolja a keresztény ember útját. Először halottak voltunk bűneinkben és vétkeinkben, ám Isten megelevenített, feltámasztott bennünket Krisztussal együtt, belefoglalva minket a Megváltó halálába és feltámadásába – s végül együtt ültetett Ővele a mennyekben, a Krisztus Jézusban. Együtt feltámasztott, együtt ültetett... Mit jelent ez? A kereszténység lényege van ebben a négy szóban.

A Biblia azt állítja, hogy már meghaltunk Krisztussal és feltámadtunk egy új életre, és ez hit által lehet a miénk, vagyis akkor, ha tudunk erre a kijelentésre tá-

maszkodni. Nem a jövő hozza el számomra a bűnnek való meghalást, hanem ha felnyílik a szemem Isten **már elvégzett munkájának** meglátására.

Ha Krisztus feltámadt, én is feltámadtam vele, Isten belefoglalt engem Krisztus feltámadásába. Mivel Krisztus meghalt és feltámadt, s ha Ő énbennem él, akkor én is meghaltam és feltámadtam Vele együtt: „Élek nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2,20) De nemcsak feltámasztott bennünket az Isten, hanem együtt ültetett is minket a mennyekben, Krisztusban.

MIT JELENT A MENNYEKBEN ÜLNI A KRISZTUSSAL?

Nagyon mély és sokatmondó ez a kijelentés. Először is, aki a mennyekben együtt van a Krisztussal, az Isten közvetlen jelenlétében van mint oda tartozó, mennyei polgár. Ahol Krisztus ül, az csak az Ő királyiszéke lehet, és eszerint mi is együtt ülünk Vele, vagyis részesülünk a hatalmában, részesülünk az életében. Csak úgy lehetünk a mennyekben, ha igazak és tökéletesek vagyunk. Ez maga a kereszténység. Lehetséges ez? Hit nélkül azt mondanánk: nem. Hit által viszont minden, ami az embernél lehetetlen, Istennel együtt lehetséges (Mt 19,26).

Amikor arról beszélünk, hogy Isten előtt igazak és tökéletesek lehetünk és vagyunk, nem arról van szó, hogy Isten nem tekint a rosszra bennünk, vagy átnéz felette, hanem arról, hogy Krisztusban megszabadít és megszabadított ténylegesen és valóságosan. Ennek valósága pedig az életünk külső megváltozásában is lemérhető – ha hiszünk Istennek.

Azt írta Pál, hogy Isten együtt ültetett bennünket Krisztussal. Az ülés a nyugalom helyzete. Isten valamit elvégzett, mi pedig ülünk, és élvezzük annak a gyümölcsét, amit Ő tett meg. **Megpihenünk valamiben, ami már a miénk.**

Nem lehet elégszer elismételni Róma 6,4–5-öt: „Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az Ő halálának hasonlatossága szerint Vele eggyé lettünk, bizonyosan feltámadásáé szerint is azok leszünk.” Isten úgy beszél rólam, mint aki mindezt már megnyerte. Nem jövő, hanem múlt időben van ez a kijelentés, és úgy szól a keresztyénekről, mint akik ezt már elnyerték és birtokolják.

A pusztán emberi értelem számára ezek felfoghatatlan kijelentések. Pedig mindez igazság, amit a Szentlélek által értünk meg, és amit az Ő jelenléte tesz valósággá, pontosabban fogalmazva: részesít engem ebben a valóságban, amely a Krisztusé. Meghaltunk Krisztussal és feltámadtunk Ővele, mindez a miénk.

ISTEN KÖZVETLEN JELENLÉTEBEN LENNI

Nem nehéz elfogadni a gondolatot, hogy az Úr közvetlen jelenlétében élünk, hiszen Isten most is mindenütt jelen van... Ha átadtam magamat, az Ige szavai szerint az Atya és a Fiú bennem van a Szentlélek által, lakást vett a lelkemben – ennél közvetlenebb jelenlétet nem lehet elképzelni. „Jézus mondta néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” (Jn 14,23)

MINT ODA TARTOZÓK, MENNYEI POLGÁROK

„Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek.” (Eféz 2,19) Krisztus áldozata a jogcímünk a mennyre, a Lélek bennünk lakozása, az Isten szerinti élet pedig az alkalmasságunk a mennyei és az eljövendő büntelen világ lakóinak társaságára. Krisztus áldozata az útlevel, a felhatalmazás, de az ellenőrzés során csak akkor engednek át a „másik országba”, ha a pecsétem is van az útlevelemben. Ezért „... meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtetek a teljes váltságnak napjára” (Eféz 4,30).

RÉSZESÜLÜNK A HATALMÁBAN ÉS AZ ÉLETÉBEN

„Öbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága; és a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek; akik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfinak indulatjából, hanem Istentől születtek.” (Jn 1,4–5, 12–13)

Nem Krisztustól független hatalmat és erőt kapunk, amelyet a saját belátásunk szerint használhatunk fel,

hanem abban a hatalomban és képességben részesülünk, amely Krisztusban megvan, s Ő általa mibennünk is. Ő is a Szentlélek által élt, mint ahogyan nekünk is kell. Megváltónknak nem volt semmilyen más eszköze, mint ami nekünk is a rendelkezésünkre áll. Jézus Krisztus győzött mindenkor, s ennek a gyümölcseiből most már mi is részesülhetünk. Sátán minden kísértést végigpróbált a Megváltón, ami csak eszébe juthatott, de kudarcot vallott, mi pedig e győzelmes, feltámadott Krisztussal vagyunk közösségben.

IGAZAK VAGYUNK

Ahhoz, hogy Krisztussal közösségbe kerülhessek, bocsánatot kell kérnem Istentől a bűneimért. Ha ez megtörtént, akkor igaz vagyok-e Isten előtt? Mindenképp. Mindaddig igaznak számítok, míg valami rosszat nem teszek – de a kegyelem ajtaja nyitva áll, ha újra alázatos szívvel fordulok Jézushoz, újra az Ő igazságának ruháiba öltöztet engem.

TÖKÉLETESEK VAGYUNK

Ha megbántam a bűneimet és Krisztus igazságát megkaptam, Isten tökéletesnek lát-e engem? Természetesen, mert azzá tett. „És kimént híred a pogányok közé a te szépségedért, mert tökéletes volt az ékességeim által, amelyeket reád tettem, azt mondja az Úr Isten.” (Ezék 16,14) Mind ezek után pedig, ha Krisztus bennünk van, s engedjük Őt megnyilvánulni, akkor Ő tesz-e bármit, ami rossz? Semmiképpen nem. Ha együtt cselekszem vele, mindaddig, míg Krisztusban vagyok, tökéletes vagyok.

„Elvégeztetett!” (Jn 19,30)

Isten munkája készen van, az Úr elvégezte azt. Nem adhatunk hozzá semmit, el sem vehetünk belőle – ha hiszünk, részesülhetünk abban a valóságban, amelyre maga Isten a fedezet.

Krisztusban nyugodalmat találhatunk bárhol, bármikor, bármilyen körülmények között. Hit által élvezhetjük Megváltónk munkájának a gyümölcseit. Befoglaltatunk az Ő halálába, feltámadásába, életébe. Mit adhatna Isten még ezen felül, mi hiányzik az Ő munkájából? „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való.” (2Pt 1,2–3) Jézus meghalt, feltámadt és elküldte a Szentlelket – mi a keresztségben meghaltunk és feltámadtunk a Krisztussal, és „vettük a Szentlélek ajándékát” (Ap csel 2,38). Ezek a Biblia kijelentései. Hajlandóak vagyunk hinni bennük? Minden ezen fordul meg. Kérjük Istent, hogy segítsen meghalni a bűnnek, vagy hálát adunk azért, mert ezt megtette a Krisztus.

tusban? Tusakodunk az erőért, amely megtarthat bennünket, vagy meglátjuk, hogy ez már a miénk – Őbenne? Mi próbálunk megbocsátóak, szerető szívűek és türelmesek lenni, vagy lemondva a saját próbálkozásainkról, hitben átadjuk a problémáinkat és velük együtt önmagunkat is a Krisztusnak? Izzadva és kínlódva megpróbálunk megfeszíttetni, vagy megpihenünk az Úr elvégzett munkájában?

KÉRDÉSEK:

Elhiszem-e, hogy Isten igazzá tudja tenni a hívőket?

Elhiszem-e, hogy engem igazzá tett, amikor bűneim terhét Őhöz vittem?

Halogatom-e az Istenhez fordulást, ha bűnt követtem el? Ha igen, miért?

Emberi erőből próbálok-e keresztény lenni?

Tudom-e, mi a különbség az emberi erőfeszítés és Isten erejének megtapasztalása között?

Elhiszem-e, hogy a Biblia kijelentései személyesen rólam és nekem szólnak?

Mi a bizonyítéka az Isten bennünk munkálkodó jelenlétének?

2007. NOVEMBER 8., CSÜTÖRTÖK

„...ISMÉT ELJÖVÖK...”

Az előző napokon arról gondolkodtunk közösen, hogy Jézus a feltámadása után hova és miért ment el, s ez számunkra, akik a mennybemenetele után élünk, miért jelent nyugalmat, lelki békét. A későbbiekben arról lesz majd szó, hogy mi a célja ismételt eljövételének, most pedig az újbóli, második eljövettel foglalkozunk.

Jézus mennybemenetelekor az apostolok hallhatták az angyalok szemléletformáló szavait: „Galileabeli férfiak, mit álltok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, akképpen jön el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe.” (Ap csel 1,11) Mielőtt Jézus a mennybe ment, többször is beszélgetett a tanítványaiával arról, hogy rövidesen elhagyja a földet és az Atya Istenhez megy, majd visszajön a földre az üdvösségre jutókért. A két földi látogatása közti időszakban meghatározta a keresztények feladatát: egyrészt maguk készüljenek el az örök életre, tehát győzzék le a bűnt és valósítsák meg a mennyei világ igazságát, mutassák be Isten hatalmát a földi körülmények között, másrészt osszák meg a földön élő többi emberrel is azt, amit maguk is megtapasztaltak: az Istennel való közösség örömét és a bűn feletti győzelem titkát.

A két megjelenés közti időszakban az Istent ismerők fő dolga tehát a készülés és a készítés. A frissen, életerősen induló kereszténység fő áramlata azonban hamar tévútra került. Míg az őskeresztények várták Krisztus kozmikus megjelenését, addig pár évszázad múlva már Krisztus országát ezen a földön kívánták megvalósítani a keresztények, s nem foglalkoztak Jézus azon mondataival, amelyekben egyértelműen elmondta, hogy ez a föld és ez az ég elmúlik, s Ő nem a mulandó viszonyok között fog uralkodni, hanem az örökkévalóságban (Mt 24,35; Jn 18,36). A XIX. század első felében azonban ismét erőteljesen megjelent Jézus eljövételének ismerete, s nemcsak

egyszerűen az ismerete, hanem annak a komolyanvétele, hogy ez mit jelent. Sokan felismerték Dániel könyvében azt, hogy 1844-től Jézus a mennyben egy új minőségű feladatot végez: elkezdődött az ítélet, s a Megváltó rövidesen eljön a földre azokért, akik alkalmasak az örökkévalóságra, akiknek a jelenléte nem megrontja, hanem erősíti azt.

Természetesen mi is ebben a korban élünk. Közösségünk hitbeli elődei a kijelentések és saját tapasztalataik révén fokozatosan feltárták a Szentírás ez irányú tanításait, s azt is megmutatták, hogyan változik meg egy ember élete, aki ezt nem az ismeret, hanem a hit tapasztalatainak szintjén éli meg. Jézus azonban nem jött el hamar, sem 1844-ben, sem rövidesen ezután. Jézus már 163 éve végzi az ítélet munkáját. Már csak olyan ember él a földön, aki ez után született. 163 év hosszú idő tud lenni, ha ez idő alatt várni kell. Ha vendéget hívunk, és késik, akkor már tűkön ülünk, mert mindent elkészítettünk, s már szeretnénk, ha megérkezne. S ha jó ideje nem jön, és nem tudunk róla semmi konkrétumot, akkor elkezdünk más dolgokkal foglalkozni.

Mi is tudjuk, hogy Jézus eljövele közel van, de nem tudjuk, pontosan mikor következik be. De miért késik Jézus? Péter apostol erről a következőket írta: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Pt 3,9) Tehát Krisztus késése nem állítható párhuzamba az imént említett példával. Ugyanis nem az késik, aki jön, hanem akihez jön, az nem készült még el. Jézus pedig nem szeretne úgy megjelenni, hogy ne vihesse magával az Őt várókat a mennybe. Ezért még vár, hogy elkészülhessenek.

Teljesen fonák gondolkodás tehát az, hogy hagyjunk fel Jézus várásával, s éljük az életünket, mert várakozásban nem lehet leélni egy életet. Jézus azért nem jön el, mert akikhez jön, nem várják, pontosabban nem készültek el az érkezésére. Mert ha valaki közülünk felkészült a Krisztussal való találkozásra, akkor annak igaza lehet abban, hogy ő kész van, de hol a vendég? Azonban gondoljuk meg, hogy ez vajon igaz-e ránk nézve? Felkészültünk-e az örökkévalóságra, legyőztük-e énünket, akaratunkat, vágyainkat alárendeltük-e Istennek? Ha nem, akkor nem a vendég késik, hanem a vendéglátó, tehát mi. Ha igen (mert elvileg ez is előfordulhat), akkor pedig nem fogunk már így gondolkodni. Jézus a hűséges követőről ezt mondta: „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ura gondviselővé tett a házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ura, amikor hazajön, ilyen munkában talál.” (Mt 24,45–46) Tehát aki maga elkészült, az továbbra is végzi a készítés munkáját mások érdekében, hogy minél többen készen lehessenek, s ők is elmehessenek majd Jézussal a mennybe, s ne haljanak meg a kárhozatra menőkkel együtt.

Jézus tehát azért vár, hogy készüljünk és készítsünk. Nem Ő késik, hanem mi késünk. Nem a világ késik. A Krisztus eljövételét megelőző idők jelei a világ romlását és Sátán munkáját illetően gyakorlatilag a XIX. század végére teljesebben, azóta e jelek egyre egyértelműbb és drasztikusabb megvalósulásának lehetünk tanúi. Jézus kész, a világ is kész, Isten népe nem kész.

Ez utóbbi csoportba tartozunk mi is.

Át kell gondolnunk az életünket, életvezetésünket, mindennapjainkat, hogy mit is akarunk tulajdonképpen. Fontos, hogy legyenek egyértelműek a céljaink, s e céloknak alá tudjuk rendelni az életünket. Hangsúlyozni kell, hogy mindezt hitben tegyük, ne erőből, akaratból. Ez utóbbiak csak nyomorúságos küszködéshez vezetnek, s ahhoz, hogy a kereszténység vágyott szintjét a látszat szintjén mutassuk be a környezetünknek, mert az erőből hívó ember nem mer őszinte lenni sem önmaga, sem hitestvérei előtt.

Szemléletváltozás, hit, tapasztalatok, döntések, megrendülés, újjászületés. Ezekre van szükségünk. Ne adjuk alább! Ha már megszülettünk és az élet részesei lehetünk, éljünk olyan életet, amely az élőkhoz méltó, amilyen életet Isten teremtett, s amilyenre bennünket is teremtett.

Most pedig fontoljuk meg az alábbi idézeteket Ellen G. White-től, aki azért írt olyan sok könyvet, levelet, cikket, mert Isten rajta keresztül hívja fel figyelmünket Isten szeretetére, Krisztus eljövételének közelségére, az elkészülés és az elkészítés fontosságára.

„A legutóbbi látomásomban, amelyet a Battle Creek-i tábortól összejövetelem nyertem, az Úr elém tárta a népünk fenyegető veszélyt: ahelyett, hogy Krisztus képére vál-

toznánk el, a világhoz válunk hasonlónak. Közvetlenül az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk, de az üdvösség ellenségének az a célja, hogy távolinak gondoljuk az idők lezárását. Az ellenfél minden elképzelhető módon támadja azokat, akik azt vallják, hogy Isten népéhez tartoznak, hűek parancsolataihoz, és arra várnak, hogy az Üdvözítő másodsor jelenjék meg az ég felhőiben, hatalommal és nagy dicsőséggel. Sátán sokakat rávesz arra, hogy halogassák a felkészülést a végzetes napra, s lélekben a világhoz váljanak hasonlónak, a világ szokásait követve. Megriadtam, amikor láttam, hogy sokak szívét és gondolkodását a világ szelleme uralja azok közül, akik hitvallást tesznek az igazságról: önzést melengetnek, engednek bűnös vágyaiknak, de a valódi istenfélelmet, a megvesztegethetetlen becsületességet nem ápolják...

Mivel már csak ilyen rövid idő áll rendelkezésre, népünk imádkozzon, örködjön, és semmi esetre se hagyja elterelni figyelmét az előttünk álló legfontosabb eseményre való előkészülettől. Mivel látszólag túl hosszú idő telt már el, sokan hanyaggá és közönyössé váltak, ami szavaikat és cselekedeteiket illeti. Nem veszik észre a veszedelmet, nem látják, nem is értik meg, hogy Istenünk kegyelme rejlik a próbaidő meghosszabbításában, hogy idejük legyen megfelelő jellemet kialakítani az eljövendő halhatatlan életre. Minden egyes perc a lehető legértékesebb. Nem azért kapunk még időt, halasztást, hogy kényelmesen éljünk, nem azért, hogy a világ polgáiraivá legyünk, hanem hogy legyőzzünk a jellemünkben minden hibát, és másoknak is segítsünk példamutatásunkkal, megkeressük az embereket, s feltárjuk előttük a szentség szépségeit. Istennek népe van a földön, az Ő hívei hittel és szent reménységgel, figyelmesen nyomon követik a jövendölések gyors beteljesedését, s az igazság iránti engedelmséggel törekednek megtisztítani lelküket, nehogy menyezői ruha nélkül találja őket Krisztus, amikor megjelenik...

Az Emberfia közeli eljövételébe vetett hit nem készít arra a keresztényt, hogy hanyag legyen az élet mindennapi dolgaiban. Akik Krisztus közeli eljövételére várnak, nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasan dolgoznak. Nem felületesen és becsületlenül végzik a munkájukat, hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. Akik azzal állítják magukat, hogy az e világi feladataikkal kapcsolatos hanyag figyelmetlenségük a lelkiségüket és a világtól való elkülönülésüket bizonyítja, azok súlyos csalódás áldozatai. Szavahihetőségük, megbízhatóságuk és becsületességük a mindennapokban kerül próbára, ott vizsgázik. Ha most itt, a kicsiny földi dolgok közepette hűségesek, akkor megbízhatóak lesznek majd a nagyobbakban is.

Az Úr feltárta, hogy ez az a pont, ahol sokan megbuknak a vizsgán. Az emberek a földi, mulandó ügyeik intézése közben mutatják ki valódi jellemüket.” (Bizonyságtételek, 4. köt., 306–309. o.)

„Milyen a mi helyzetünk ebben a félelmetes és ünnepléses időben? Büszkeség, képmutatás, csalás, divatkövetés, könnyelműség, szórakozás és tekintélyvágy hatja át az egyházat! Ezek a bűnök úgy elhomályosították sokak értelmét, hogy az örökkévaló dolgok rejtve maradtak előttük. Kutassuk a Szentírást, hogy megtudjuk, hol tartunk a világtörténelemben! Értsük meg a mennyei szent helyen most értünk folyó szolgálatot, és azt, hogy milyen lelkületre van szükségünk, mialatt az engesztelési munka tovább folyik! Ha fontosnak tartjuk lelkünk üd-

vösségét, akkor határozott változáson kell átmennünk. Keressük az Urat őszinte bűnbánattal! Valljuk meg bűneinket töredelmesen, hogy Isten eltörölhesse azokat!

Nem maradhatunk tovább az elbűvöltség állapotában! Próbaidőnk lejárta rohamosan közeledik. Tegyük fel mindannyian a kérdést: Hogyan állok Isten előtt? Nem tudjuk, milyen hamar kerül nevünk Krisztus elé, hogy sorsunk örökre eldőljön. Az igazak vagy a gonoszok közé számláltatunk majd?” (Szemelvények Ellen G. White írásából, 1. köt., 118–119. o.)

2007. NOVEMBER 9., PÉNTEK

„...MAGAMHOZ VESZLEK TITEKET...”

AZ ELSŐ KERESZTÉNYEK HITE

Jézus ígéréteiben nem ajándékokról, jutalomról, az üdvösség kincseiről szólt tanítványainak, hanem arról, hogy hamarosan újra együtt lehetnek vele. Az utolsó vacsorán elhangzott búcsúzó szavak mély szomorúságot és aggodalmat ébresztettek bennük, hiszen Mesterük jelenléte, a vele való naponkénti közösség nélkül már el sem tudták képzelni az életüket.

Ezért Krisztus arról is biztosította őket, hogy bár testben nem lesz többé közöttük, a Szentlélek által mégis közösségben lehetnek vele, amíg az ég felhőin ismét vissza nem tér a földre övéiért. „Nem hagylak titeket árvakul, eljövök hozzátok” – szólt az ígérete (Jn 14,18).

Ezt a boldog reménységet adták tovább örömhírként mindazoknak, akik megismerték Krisztust és vágytak a vele való közösségre. Az evangélium első hírnökei nem tantételekről, hanem a szeretett Megváltó lényéről és tanításairól beszéltek mindenekelőtt az embereknek, „akkikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudnillik, hogy Krisztus tibennetek van, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 1,27). „Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott.” (Kor 5,14–15) Akik az evangélium ilyen képviselése nyomán megtértek, Krisztust fogadták be az életükbe, az Ő szeretete töltötte be szívüket, és a vele való naponkénti kapcsolat tisztította meg életüket. Vágytak arra, hogy akaratát megismerjék és neki engedelmeskedjenek, és hogy eljövetele után majd örökké együtt élhessenek Megváltójukkal. Péter apostol azoknak írta következő sorait, akik

személyesen nem találkoztak Jézussal, hitben mégis élő közösségre jutottak vele: „Akit, noha nem láttatok, szerettek, akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek.” (1Pt 1,8)

Krisztus és az ember ilyen szeretetkapcsolata az alapja annak, hogy visszatérését boldog örömmel várjuk. E nélkül mindig kíséri a várakozást egyfajta szorongás, félelem is, mert hiányzik a bizonyosság, ami jellemezte az első keresztényeket: „Amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd ti is, Ővele együtt megjelentek dicsőségben.” (Kol 3,4)

KÖZÖSSÉGBEN KRISZTUSSAL

Egy néhány évvel ezelőtti beszélgetés részletét szeretném felidézni, amikor közeli ismerősöm mondta el kételyeit és hitbeli keresését egy kisebb társaság körében. A következő néhány mondata ragadott meg leginkább: „Tudjátok, úgy érzem most magam, mint az a gyermek, aki idegenek között él, és nem tudja, kik a szülei, élnek-e egyáltalán. Nagyon rossz ez a bizonytalanság. Ezért nem nyugszom addig, amíg utána nem járok, hogy kihez tartozom. Ha én egyszer meggyőződhetnék arról, hogy van valaki, aki szeret engem és törődik velem, hogy van mennyei Atyám, akkor boldogan telnének a napjaim. Mint amikor az intézeti gyermek megtudja, hogy a szülei élnek és hamarosan érte jönnek, én is mindig azt a percet várnám, amikor megláthatom Őt.”

Vajon mi, akik tudjuk, hogy valaki az életénél is jobban szeretett bennünket, mennyire vágyunk Őt megismerni, milyen a közösségünk vele? Várjuk-e valóban boldog reménységgel, hogy magához vegyen bennünket, vagy még késleltetnénk azt a napot, félénk megjelenni mindent látó tekintete előtt?

A végidőben élő hívők legtalálhatóbb jellemzését maga Krisztus adta a laodiceai gyülekezethez intézett üzenetében, amikor arra mutat rá, hogy Ő az ajtón kívül rekedt. Milyen kereszténység az, amelyik Krisztus nélkül, legalábbis a vele való igazi és mindennapi közösség nélkül él? Mivel mindannyiunkat fenyeget ez a veszély, önvizsgálatra van szükségünk. Milyen jelei vannak az életünkben annak, hogy fontos-e számunkra a Krisztussal fenntartott élő kapcsolat? A következő idézet segít ennek megvizsgálásában:

„Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak a gondolataink? Kiről, miről szeretünk beszélgetni? Kire irányulnak legbensőségesebb, legszentebb érzéseink, mire fordítjuk legjobb erőinket? Ha Krisztuséi vagyunk, akkor gondolataink Ővele foglalkoznak, legszentebb érzéseink is Őhöz kapcsolódnak. Mindazt, amink van és amik vagyunk, Megváltónknak szenteljük. Vágyakozunk arra, hogy hasonlóak legyünk Krisztushoz, hogy Szentlelke bennünk lakozzék, hogy akarata szerint cselekedjünk, és minden cselekedetünkben elnyerjük tetszését.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványosság pőbaköve c. feje.)

Tehát Krisztushoz tartozásunk egyik jele az, hogy gondolatainkban, érzéseinkben kinek adjuk az első helyet. Ez megnyilvánul beszédtemáinkban, időbeosztásunkban, emberi kapcsolatainkban, sőt anyagi javaink felhasználásában is.

Imaéletünk szintén bizonyosága lehet annak, hogy mi az igazán fontos számunkra: azt kérjük-e az Úrtól, hogy töltsen be és irányítsa gondolatainkat, szívünket, vagy pedig saját terveink megvalósítását várjuk tőle? Az az első, hogy közösségben legyünk Istennel, vagy földi céljaink megvalósítása? Ha igazán szeretjük Krisztust, akkor nem az ajándékai, áldásai a legfontosabbak számunkra, hanem jelenléte az életünkben. Akkor imádságainkban nem kívánságlistát tárunk elé, hanem a szívünket ajánljuk fel neki, és kérjük személyes vezetését.

A Krisztussal való közösségünk másik jele az, ha örömmel szolgáljuk Őt, és keressük akaratát mindenben. Nem tartjuk áldozatnak, ha saját érdekeinket, céljainkat fel kell adnunk azért, hogy Őneki engedelmeskedjünk. Mindennapi tapasztalattá válik, hogy könnyű teher az, amit Krisztus tesz ránk, és örömteli a vele együtt végzett munka.

Ha kapcsolatban vagyunk Krisztussal, ez a másokért végzett szeretetszolgálatunkban is nyilvánvalóvá válik. Ha a Megváltónk iránti szeretet és hála irányítja tetteinket, akkor nem tartjuk nyilván, kinek és mennyit segítünk, és nem várunk elismerést. Példája megtanít bennünket arra, hogy előítéletek és személyválogatás nélkül, a „legkisebkeknek” is szívesen segítsünk, „semmit érte nem várván”.

Ha valóban élő a hitünk, és Krisztus él bennünk, akkor nem aggódalmaskodunk és nem csüggedünk el, mert bízunk szeretetében és gondviselésében. Békesség van a lelkünkben akkor is, ha minden bizonytalannak és kilátástalannak tűnik körülöttünk, mert Jézus szavai bátorítanak: „Békességet adok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27)

A Krisztussal fenntartott közösség legfőbb jele és maradandó következménye jellemünk átférmálódása, a hasonlóság Őhöz, a Lélek gyümölcseinek beérelődése életünkben: „Aki én bennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhetek.” (Jn 15,5) Ha „él bennünk a Krisztus”, akkor Ő segít úrrá lenni kívánságainkon és indulatainkon, megtanít a megbocsátásra, alázatot ad, amikor önérzetünk lázadozik, és szeretetteljes szolgálatra indít bennünket. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével; akaratunk beleolvad akaratába; lelkünk eggyé lesz lelkével; gondolatainkat foglyul ejti; és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába.

„Mialatt lelkünk sóvárogva vágyakozik Istenhez, mindig többet és többet ragadunk meg kegyelmének felmérhetetlen kincseiből. Miközben elmélkedünk ezekről a kincsekről, tulajdonunkká válnak; kinyilatkoztatjuk a Megváltó áldozatának érdemeit, szentségének védő oltalmát, bölcsességének és erejének teljességét. »Szeplő és hiba nélkül« állít bennünket az Atya elé (2Pt 3,14).” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Átalakult élet c. feje.)

Krisztus iránti szeretetünk, a vele való élő közösség tehát mindenképpen feltétele annak, hogy eljövételét örömmel várjuk, sőt sietessük is. Nem az elnyerhető jutalom, Isten ajándékai, az örök élet örömei miatt elsősorban, hanem azért, hogy szeretett Megváltónkkal minél előbb együtt lehessünk. Luther a következő jellemzést adja azokról a keresztényekről, akik főként a jutalom reményében várják Krisztust: „Kedvesebb számukra az üdvösség, mint az Üdvözítő; Isten adományai, mint az Adományozó; a teremtett dolgok, mint a Teremtő.” Gondoljunk el azon, hogy a mi adventvárásunk mire vagy kire irányul? Sokszor az is elhomályosítja reménységünket, hogy Jézus eljövételének előzményeitől riadunk vissza, félünk a ránk váró próbáktól, a testi vagy lelki szenvedésektől. De ez a félelem is abból fakad, hogy nem vagyunk igazi közösségben Krisztussal. Gondoljunk az első keresztények üldöztetéseire, kemény küzdelmeire, és hogy mindez számukra mégis „pillanatnyi könnyű szenvedésnek” tűnt, amely semmiképpen nem rendítette meg a hitüket. Pál apostol költői szavakkal írja le, hogy a Krisztussal való élő kapcsolatot semmilyen nehézség nem törheti meg: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, üldözés vagy éhség, meztel-

lenség, veszedelem, vagy fegyver-é? Amint meg van írva: *Te-éretted gyilkoltatunk minden napon, úgy tekintenek minket, mint vágójuhokat. De mindenekben felettébb diadalmaskodunk az által, aki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely van a mi Urunk Jézus Krisztusban.*” (Rm 8,35–39)

Ha mindezek nyomán megvizsgáljuk önmagunkat, felismerhetjük azt a fájdalmas igazságot, amiről a „hű tanúbizonyosság” szól hozzánk: *„Ímé az ajtó előtt állok, és zörgetek...”* Végidőben élő népét Krisztus nemcsak figyelmezteti, hanem szeretettel meghívja a vele való közösségre. Ha rádöbbenünk valódi állapotunkra, akkor könnyen úrrá lehet rajtunk a kétségbeesés és reménytelenség. De Jézus Krisztus megmenteni akar, és nem elítélni, ezért megtérésre készítet, arra, hogy megnyissuk szívünket és életünket előtte. Ennek az ajtónyitásnak az ige szerint nincsenek feltételei. Amilyen állapotban vagyunk, rendezetlen emberi kapcsolatainkkal, lelki nyomorúságunkkal, kételyeinkkel és félelmeinkkel együtt jöhetünk Krisztushoz. Ő majd betölti lelkünket bölcsességével, szeretetével, és erőt is ad az engedelmességhez.

Megváltónk arra vágyik, hogy közösségben lehessen velünk, és naponta körülvesz bennünket szeretetével. Fájdalmas számára, ha kirekesztjük Őt az életünkből, de akkor sem távozik el tőlünk, hanem kitartóan zörget. Tudja, hogy nélküle képtelenek vagyunk bármi jót is tenni, ezért felkínálja segítségét. Arra kér bennünket, hogy terheinket és gondjainkat osszuk meg vele mint legjobb barátunkkal: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket...”* (Mt 11,28)

FELKÉSZÜLÉS A MENYEGZŐRE

Jelenések könyve a Bárány menyegzőjének nevezi azt a napot, amikor Krisztus az üdvösségre felkészült megváltottaival találkozik majd. Krisztus a legfőbb tanúságát adta szeretetének, amikor lelki és testi szenvedések között átélte bűneink büntetését, és meghalt azért, hogy mi élhessünk. Műve akkor lesz teljessé, amikor megváltottait magához veheti, hogy dicsőségét és trónját megossza velük. Ezért könyörgött elfogatásának éjszakáján, megindító szavakkal: *„Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy*

ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál, mert szeretéssel engem e világ alapjának felvetése előtt.” (Jn 17,24)

A menyegzőre való felkészülés örömteli várakozással telik, mindkét fél részéről. A Völegény mindent előkészített, arról is gondoskodott, hogy népe Őhöz méltóvá váljon, és majd *„önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle, hanem legyen szent és feddhetetlen”,* és ülhesen mellé az Ő királyiszékébe. Krisztus mindent megtett azért, hogy ott lehessünk majd vele, és várja azt a napot, amikor végre magához vehet bennünket. Azt szeretné, ha a mi életünket is ez a reménység töltené be, és boldogan készülnénk a vele való találkozásra. Értékeljük-e fáradozását, kitartó szeretetét annyira, hogy mi is vágyunk Őhöz méltó életet élni? Mert *„akiben megvan ez a reménység Őiránta, az mind megtisztítja önmagát, amiképpen Ő is tiszta”* (1Jn 3,3).

Az ige szerint Krisztus és népe találkozásának nagy napja örömmel tölti el az egész mennyet, ez lesz a beteljesedés, amire vár a teremtett világ: *„És hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei. És mondta nékem: Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És mondta nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei.”* (Jel 19,6–9)

„Már csak rövid idő, és meglátjuk a Királyt dicsőségében és szépségében. Már csak rövid idő, és Krisztus letről a szemünkről minden könnyet. Már csak rövid idő, és dicsősége elé állít bennünket *»feddhetetlenségben, nagy örömmel«* (Júd 24).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 536. o.)

KÉRDÉSEK:

Mi jellemezte az első keresztények adventvárását, és mi volt ennek az oka?

Hogyan vizsgálhatjuk meg azt, hogy élő közösségben vagyunk-e Krisztussal?

Milyen bizonyosságai vannak annak, hogy Krisztus vágyik a velünk való kapcsolatra, és várja a találkozást népével?

Mire utal a menyegző hasonlata, és hogyan válhatunk méltóvá a Völegény fogadására?

2007. NOVEMBER 10., SZOMBAT

„...HOGY AHOL ÉN VAGYOK, TI IS OTT LEGYETEK”

Jézus újra eljön. Mielőtt búcsút vett e földön maradt tanítványaitól, megígérte nekik, hogy visszatér majd. *»Ne nyugtalanodjék a ti szívetek – mondta. – Az én Atyám házában sok lakóhely van... Elmegyek, hogy helyet készítssek nektek. Ha pedig elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.«* (Jn 14,1–13) Jézus eljön a felhőkkel, nagy dicsőségben, angyalok fénylő sokaságától kísérvé. Eljön, hogy tisztességben részesítse és magához vegye azokat, akik szerették Őt és megtartották parancsolatait. Nem feledkezett meg sem róluk, sem nekik tett ígéretéről.

A családi kötelékek megújulnak. Ha halottainkra tekintünk, gondoljunk arra a reggelre, amikor felzendül Isten harsonája, amikor *»a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk«* (1Kor 15,52).

Ez az idő igen közel van. Már csak rövid idő, és meglátjuk a Királyt teljes dicsőségében és szépségében. Már csak rövid idő, és Urunk dicsősége elé állít bennünket *»feddhetetlenségben, nagy örömmel«* (Júd 24).

AZ ÚJJÁTEREMTETT FÖLD

Emberi nyelv nem írhatja le azt a jutalmat, amelyben az igazak részesülnek. A mennyei pásztor élő vizek forrásaihoz vezet nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, s levelei a népek gyógyulására valók. Kristálytisza, kiapadhatatlan folyók vize csobog, s a partjaikon ringó fák árnyéka az ösvényekre vetül, melyeket Isten megváltottai részére készítettek elő. A tágas rónák és gyönyörű lankák mögött Isten hegyeinek fenséges ormai magasodnak. E nyugalmas rónaságokon, az élő vizek mellett Isten népe, amely oly sokáig volt vándor és jövevény, végre otthonra talál.

»Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.« (Ésa 32,18) *»Nem hallatik többé erőszakot földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.«* (Ésa 60,18) *»Házakat építenek és bennük lakoznak, szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakják benne, nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim.«* (Ésa 65,22)

Nem lesz több könny és gyászmenet, nem lesz több gyászszalag. *»Isten eltöröl minden könnyet a szemeikről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.«* (Jel 21,4) *»Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.«* (Ésa 33,24)

Az újjáteremtett Földön csak igazság lakozik. *»Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; s szolgálnak neki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük.«* (Jel 7,14–15)” (Review and Herald, 1906. november 22.)

KÖZÖSSÉG JÉZUSSAL

„Krisztus az eljövendő világban az élet folyójához vezet a megváltottakat, és az igazság csodálatos leckéire tanítja őket. Feltárja nekik a természet titkait, s látni fogják, mily mesteri kézzel tartja fenn a világot. Szemlélhetik, amint a nagy Művész színt ad a föld virágainak, és megismerik a kegyelmes Atya terveit, akitől minden ragyogó fénysugár kiárad, a szent angyalok pedig hálás dicsőítő énekekben magasztalják Isten szeretetét, amelyet a világra áraszt.” (Review and Herald, 1907. január 3.)

„Hamarosan miénk lesz az otthon, amelyre ígéretet kaptunk, s ahol Jézus az Isten trónjától eredő, élő vízfolyamhoz vezet bennünket, hogy elmondja, milyen komor próbákon vezetett át minket, hogy jellemünk tökéletessé váljék... Akkor Megváltónk lába elé tesszük a koronákat, melyeket a fejünkre helyezett, és arany hárfáinkon dicséretet és hálát zengünk annak, aki a trónon ül.” (Review and Herald, 1903. szeptember 3.)

„A megváltottak köszöntik majd azokat, akik a megfeszített Megváltóra irányították figyelmüket, és együtt imádják azt, aki meghalt, hogy az emberek elnyerhessék az Isten mértéke szerinti életet.” (Review and Herald, 1908. december 17.)

„»Láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt.« (Jel 21,1) A tűz, amely a gonoszokat megemésztja, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmes következményeire emlékeztetné. A bűnnek

csupán egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: »Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke.« (Hab 3,4) A Jézus Krisztus megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az »Ő hatalmának rejteke«. A Megváltó áldozata »elégleges... a megtartásra«, ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik semmibe vették Isten irgalmát. Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik, és hatalmát hirdetik az örök időkön át.

»Te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom!« (Mik 4,8) Mióta a lángoló pallos az első emberpárt elzárta az Édentől, szent emberek várva várták ezt az időt, »Isten tulajdon népének« megváltását (Eféz 1,14). Az ember a földet, amely eredetileg az ő birodalma volt, átjászotta Sátánnak, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. De Isten a megváltás terve útján visszaszerezte – mindaz, ami elveszett a bűn miatt, megtaláltatott.

AZ IGAZAK JUTALMA

Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet. »Halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, mert az elsők elmúltak.« »Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.« (Jel 21,4; Ésa 33,24)

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új Föld fővárosa »ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén«... »Éjszaka nem lesz« Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. »És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra, mert az Úr Isten világosítja meg őket.« (Jel 22,5) A nap fényét fölöslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap vöröfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel ragyogja be.

Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. »Most tükör által homályosan látunk.« (IKor 13,12) Most Istentről csak annyit tudhatunk, amennyit visszatükröz a természet és bánásmódja az emberekkel. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fátyol. Közéleben leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

A megváltottak ismerik majd egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb

és legigazabb kifejezésre jut. A bűntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel – akik megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében –, a szent kötelék, amely összekapcsol »minden nemzetség«-et »mennyeen és földön« (Eféz 3,15) – mind hozzájárul a megváltottak boldogságához.

KORLÁTLAN LEHETŐSÉGEK

Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fárasztja elménket, nem meríti ki erőnket. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé... A Föld lakói kimondhatatlan örömmel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van felírva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

Az évek, az örökkévalóság éve folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb ismeretek tárulnak fel Istentről és Krisztusról. Folyton növekszik a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istentről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és kimondhatatlan örömmel pengetik aranyháfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

»Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyiszéken ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.« (Jel 5,13)

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet.» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 674–678. o.)

ISTEN MEGAJÁNDÉKOZÓ HATALMA

„HÁLA LEGYEN AZ ISTENNEK KIMONDHATATLAN AJÁNDÉKÁÉRT.”
(II. KOR. 9,15)

Imaheti tanulmányok gyermekeknek
2007. november 3–10.

2007. NOVEMBER 3., SZOMBAT

ISTEN VÁLASZTÁSI LEHETŐSÉGET AD

Istenítélet a Kármel hegyen

 Te mit választanál? Egy balatoni nyaralást a családdal vagy egy földközi utazást egyedül? Egy saját számítógépet vagy egy saját úszómedencét? Egy finom édes tortát vagy egy gyümölcsökkel teli kosarat! (Légy őszinte!) Sokszor nehéz a döntés, jó lenne mind a kettő megkapni, de mégis választani kell! Könnyű eldönteni, hogy mi a jó, és mi nem? Mindig tudjuk, hogy mi válik javunkra, vagy jó, ha a szüleink tanácsolnak? Könnyebb a felnőtteknek döntést hozniuk, mint a gyerekeknek?

 „Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt.” (I. Kir. 18,21)

 I. Kir. 18,17-40

Akháb király feleségül vette Jezabelt, aki a királyt is és Izrael népét is bálványimádásba vitte. Jezabel istenei Baal és Asera voltak, akiknek templomokat építettek és áldozatokat mutattak be. Ám Jezabel a Baal-kultuszt akarta hivatalos vallássá tenni. Az Istenhez hűséges embereket pedig üldözni kezdte.

Egyetlen ember volt csak, aki felemelte a hangját a bálványimádás ellen, Illés próféta. Illés Kármel-hegyére hívta Izrael népét és a Baal- és Asera prófétákat, akik össze-

sen 850-en voltak. Így szólt hozzájuk: „Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt.” Egyedül maradtam meg az Úr prófétái közül, míg a Baál prófétái négyszázötvenen vannak. Mutasson be mindenki áldozatot az istenének, de tüzet ne gyűjtsanak alá! És amelyik istenség tűz által felel, az az Isten.”

A Baal prófétái így is tettek, ám hiába kiáltoztak istenükhöz, nem hallgatta meg őket. Este Illés felépítette az Úr lerombolt oltárát, és elkészítette az áldozatot, majd háromszor is vizet hordatott rá. Ezután imádkozott Istenhez, ezt kérve: „Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívüket!”

Ekkor alászállt az Úr tüze. Isten tűzzel mutatta meg hatalmát és erejét a népnek. Amikor pedig látta ezt a sokaság, arcra borult, és mondta: „Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!”

 Mít tudtál meg Izrael királyáról? Milyen ember volt a felesége? Miben kellett döntést hoznia a népnek? Milyen próbát láttak? Mít tett Illés az áldozatbemutató előtt? Honnan volt víz, amivel meglocsolták az oltárt, ha előtte 3,5 évig nem esett az eső? (Használd térképet, és megtudod a választ!) Honnan lehetett tudni, hogy nem csalás volt Illés csodája? Hogyan mutatta meg Isten az ő hatalmát? Hogyan döntött a nép?

 Illés célja nem csak az volt, hogy nyilvánosan bemutassa Isten hatalmát, hanem az is, hogy a nép szívét visszafordítsa az Úrhoz. Nem gúnyból és erőfitogtatásból tette ezt a próbát, hanem Isten parancsára.

Az egész nép láthatta, hogy Isten mindig kész magát megmutatni nekik. Dönteniük kellett abban, hogy kinek szolgálnak. Isten úgy segített nekik ebben, megmutatta hatalmát az áldozat meggyújtása által.

Nekünk is sokszor kell döntenünk, hogy azt tegyük-e, amit mások, vagy inkább Istennek engedelmessédjünk.

Isten ma is segít a döntéseinkben, éppen úgy, mint Illés idejében.

 Volt-e olyan eset, amikor döntened kellett abban, hogy Isten akaratát követed, vagy azt teszed, amit társaid? Kaptál-e segítséget Istentől?

2007. NOVEMBER 4., VASÁRNAP

ISTEN HATALMA ERŐT AD Illés menekülése

 Csukd be a szemed! Hallgassd meg, és mondd el, hogy milyen hangokat hallasz magad körül! Most próbáld összegyűjteni, hogy milyen zajokat hallasz egy nagyvárosban? Mit hallasz az erdőben? Melyik hely a kellemesebb számodra?

Érezted már magad nagyon fáradtnak? Milyen érzés a fáradtság? Mit lehet tenni ilyenkor? Mit tanácsol Isten a pihe-néssel kapcsolatban?

 „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlenné erejét meg-sokasítja.” (Ézs. 40,29)

 I. Kir. 19,1-18

A Kármel-hegyi „csoda” után Jezabel, a pogány királyné bosszút forralt. Nagyon megharagudott Illésre, aki menekült előle, hogy mentse az életét. A próféta nagyon elfáradt a nagy sietségben. Egy nap után kimerülten ült le egy fenyőfa alá, és könnyögött az Úrhoz. Azt kérte, hogy hadd haljon meg. Ebben a kimerült állapotában feküdt le, és aludt el.

Egyszer csak egy angyal állt meg mellette, megérintette, és ezt mondta neki: „Kelj fel, és egyél!” Akkor felkelt, és ahogy körülnézett ott volt mellette sült pogácsa és egy pohár víz. Evett, ivott és újra lefeküdt. Az Úr angyala másodszor is szólt neki: „Kelj fel, egyél, mert erőd felett való utad van!” Illés ismét evett, ivott, és olyan erőt kapott Istentől, hogy negyven nap és negyven éjjel ment, egészen az Isten hegyéig, a Hóreb-ig. Ott aztán bement egy barlangba, és elaludt. Ekkor Isten megint szólította: „Jöjj ki, és állj meg ezen a hegyen az Úr előtt!”

És akkor elvonult az Úr, nagy és erős szél járt előtte, amely megszagatta és meghasogatta a hegyeket, de az Úr nem volt abban a szélben. A szél után földindulás lett,

de az Úr nem volt a földindulásban sem. A földindulást tűz követte, de nem volt az Úr a tűzben sem!

A tűz után halk és szelíd hang hallatszott, amelyben Illés felismerte Isten erőt adó hatalmát. Befedte arcát palástjával, és kiment, megállt a barlang előtt. Akkor Isten halk és szelíd hangon egy feladattal bízta meg, s adott neki ezzel új erőt: „Menj el, kend fel királlyá Hazáért Szíriában, Jéhut pedig Izráelben. Elizeust pedig kend prófétává. Izráelben pedig meghagytam hétezer embert, aki nem hajolt meg a Baálnak.”

A próféta megerősödve hajtotta végre az Úr parancsát. Így tapasztalta meg Illés, hogy Isten szava milyen hatalmas erőt tud adni!

 Miért fáradt el Illés? Mit szeretett volna? Miért? Mivel erősítette meg Isten Illést a fenyőfa alatt? Mivel erősítette meg Isten Illést a Hóreb-hegynél? Miért fedte be arcát palástjával? Hogyan szólt hozzá? Mit mondott neki? Milyen feladattal bízta meg őt Isten? Hány ember maradt még, aki nem hajolt meg a Baal-előtt? Mit jelenthetett ez Illés számára?

 Illés életéből láthatjuk, hogy azok is elfáradnak és elgyengülnek néha, akik tapasztalják Isten hatalmát és erejét. De Isten minden körülményben ott van, és megerősít, bátorít, táplál.

Isten erőt adott a történetben:

1.) Táplálékkal. Az enni való az élet legegyszerűbb ajándéka, eltető erőt ad. Isten megígérte az övéinek, hogy kenyérük és vizük soha el nem fogy.

2.) Szavával. Isten minden nehéz körülményben megerősít, bátorít. Illés az Úrtól hallotta a bátorító szavakat.

3.) Megbízással. Akkor tud az ember még jobban megerősödni, ha szolgálatot tud vállalni. Ezek a feladatok életerőt adnak az élethez. Illésnek Isten megbízásából két királyt és a saját utódját kellett felkennie.

 Mit lehet tenni akkor, ha olyan nehéz helyzetbe kerülünk, amikor még az élethez való kedvünket is elveszítjük? Mit szoktak ilyen esetben tenni az emberek? Vajon hogyan szólhat Isten hozzánk ilyenkor?

2007. NOVEMBER 5., HÉTFŐ

ISTEN HATALMA KÍSÉRŐT AD Isten magához veszi Illést

 Mit gondolsz az öregségről? Milyen benyomásaid vannak az időseket illetően? Ismersz-e idős embereket? Van-e kedves

idős ember a környezetben? Miért kedveled őt? Mi mindent lehet az idős emberektől tanulni? Milyen harci kocsikat ismeresz? Milyenek voltak régen és ma? Milyen célt szolgáltak?

✠ II. Kir. 2,1-18

„Az élő Úrra mondom, hogy nem hagylak el!” Illés próféta már idős volt, és érezte, hogy Isten hamarosan lezárja életét. Ezért egyedül szeretett volna maradni. El is küldte a tanítványát, de Elizeus nem akarta magára hagyni. Utána ment először Bételbe, majd Jerikóba és a Jordán folyóhoz is. Ezt mondta neki: „Él az Úr, és a te lelked, hogy el nem hagylak téged!”

Amikor a Jordán folyóhoz értek, Illés összehajtotta a palástját, megütötte vele a vizet, a víz pedig kétfelé vált, úgyhogy száraz lábbal mentek át a folyón. Amikor átmentek, ezt mondta Illés Elizeusnak: „Kérek tőlem, mit tegyek veled, mielőtt tőled elragadtatom.” Elizeus pedig ezt mondta: „Legyen kérlek a te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam.” Erre Illés válaszolt neki: „Nehéz dolgot kértél tőlem. De ha meglátsz engem, amikor elragadtatom, akkor teljesül a kérésed, ha pedig nem látsz, nem lesz meg.”

Beszélgés közben egy tüzes lovakkal vont harci szekér jelent meg, mellyel Illés felment az égbe. Elizeus látta ezt, és felkiáltott: „Édes atyám, édes atyám! Izrael szekerai és lovajai!”

És nem látta őt soha többé. Elindult vissza, és észrevette, hogy Illés palástja leesett a földre. Felvette hát, újra megütötte a vizet, és az éppen úgy kétfelé vált, mint Illésnél. Látták ezt a próféták fiai, akik a folyóval szemben voltak, és látták, hogy mi történt. Ekkor megértették, hogy Elizeus megkapta a prófétaság ajándékát. Illés lelke megnyugodott Elizeuson.

⌚ *Hova kísérté Elizeus Illést? Mit kért Elizeus Illéstől? Mikor láthatta Elizeus Isten hatalmát? Mit tett Elizeus, amikor egyedül maradt? Mit kapott meg Elizeus Istentől?*

✚ Illés és Elizeus száraz lábbal keltek át a Jordánon, ahogy egykor Izrael népe. Isten betöltötte Lelkével Elizeust. Természetesen nem a palástban volt a csodatévő erő, hanem Elizeus is, mint Illés Isten hatalmával járt.

Elizeus hűségének jutalma az lett, hogy megláthatta Isten hatalmát, amelyet Illés életében végzett, és amelyet ő folytathat.

A környezetünkben, gyülekezetünkben is vannak olyan idősök, akiket érdemes figyelni, kísérni, hogy életükben megláthassuk Isten hatalmát.

⌚ *Mit jelent ma valakit hűséggel kísérni? (meglátogatni, beszélgetni vele, Isten dolgairól kérdegetni, segíteni neki a ház körül stb.) Kik a mi elődeink a hitben? Te kinek lehetnél a kísérője?*

ISTEN HATALMA BŐSÉGET AD Elizeus csodatétele az olajjal

⌚ *Milyen egy agyagkorsó? Mire használták régen, és mire ma? Mi mindent tároltak benne? Soroljatok fel olyan ételeket, amelyek olajjal készülnek! Miért fontos táplálék az olaj? Miből készítik?*

✠ „Féljétek az Urat,... mert akik őt félik, nem szükkölnének!” (Zsolt. 34,10)

✚ II. Kir. 4,1-7

Elizeus prófétát egyszer felkereste egy istenfélő özvegyasszony. A próféták fiainak feleségei közül származott. Ezt mondta neki: „A te szolgálád, az én férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgálád félté az Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvigye mind a két gyermekemet, hogy neki szolgálói legyenek”

Megkérdezte tőle Elizeus: „Mit tegyek most veled? Mondd meg nekem, hogy mi van a házában!” Így válaszolt az asszony: „A te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj.”

Azt felelte neki Elizeus: „Menj el, kérj a szomszédaidtól üres edényeket, sokat! Azután menj be a házádba, zárkózz be, és kezdj el tölteni az olajból mindegyik edénybe! Amelyik megtelik azt állítsd félre.”

Így is tett az asszony. Egy alkalommal azt mondta a fiának, hogy vigyen oda még egy edényt, de a fia azt felelte, hogy: „Nincs több edény.” És akkor az olaj megállt.

Az asszony rögtön elment Elizeushoz, és elmondta, hogy milyen hatalmas csoda történt. A próféta ekkor ezt mondta neki: „Menj el, add el az olajat, és fizess ki a hiteleződet. Te pedig és a te fiaid éljétek a maradékból!”

Ekkor tapasztalta meg az asszony, hogy aki szereti az Urat, és bízik benne, az nem fog szükkölni, mert Isten bőségesen megajándékozza.

⌚ *Mivel fordult az özvegyasszony Elizeushoz? Mit mondott neki Elizeus? Mit tett az özvegyasszony? Milyen csoda történt? Honnan tudjuk, hogy az asszony félté az Urat?*

✚ Ebben a történetben az igazi istenfélelem példájával találkozhatunk. Az asszony a bajban nem kétségbeesett, hanem a prófétához fordult segítségért. Bizalommal elmondta neki gondját, problémáját, és szó nélkül engedelmeskedett Elizeusnak. Isten megajándékozta az asszonyt, mert az bízott benne és ellenkezés nélkül engedelmeskedett.

A mi feladatunk is az, hogy bizalommal, őszintén forduljunk oda Istenhez, ha bármilyen gondunk van, és őszintén mondjuk el neki. Azután tegyük meg azt,

amit ő kér tőlünk! Akkor Isten gondoskodik rólunk is bőségesen!

⌚ *Mit jelent az Istent félni? Történt-e családokban, vagy ismerőseitek körében olyan eset, amikor Isten valamilyen szükségben segítséget adott?*

2007. NOVEMBER 7., SZERDA

ISTEN HATALMA ÉLETET AD A sunemi asszony fia

⌚ *Mit gondolsz, milyen érzés lehet egy gyermek születése? Mennyire várják a gyermeket a szülei? (Mennyire vártak Téged?) Milyen az, amikor megbetegszik egy gyermek? Hogyan gondoskodnak ilyenkor a szülők a gyerekekről? Mi mindent tesznek meg a szülők, ha betegek a gyermekeik?*

⌘ „Mert nálad van az életnek forrása.”
(Zsolt. 36,10)

☞ II. Kir. 4,8-37

Elizeus próféta sokat járt Súnemba. Élt ott egy gazdag asszony a férjével, akik mindig szeretettel fogadták. Örültek, ha Elizeus náluk tartózkodott, és ilyenkor nemcsak enni adtak neki, hanem házuknál egy vendégszobát is készítettek számára. Tettek a szobába gyertyatartót, ágyat, asztalt, hogy otthonos legyen, és a próféta meg tudjon pihenni.

Elizeus ekkor megkérdezte a szolgálját, hogy vajon ő mit tehetne az asszonyért. Erre Géházi azt válaszolta: „Nincsen fia, és a férje is már idős ember.” Ekkor odahívták az asszonyt, és azt mondta neki Elizeus: „Egy év múlva fiad fog születni!”

Az asszony először hitetlenkedve fogadta a hírt, ám annál nagyobb volt az öröme, amikor megszületett a megígért gyermek. A fiú felcseperedett, és kinn a mezőn segített apjának. Egy alkalommal hirtelen rosszul lett, fejfájásra panaszkodott. A szolga hazavitte anyjához, a fiú délre meghalt. Az anya felvitte a fiút Elizeus szobájába, ezután zamárra ült, és elment Isten emberéhez.

Amikor az asszony odaért hozzá, átölelte a próféta lábait, és könyörgött neki: „Vajon én kértem-e fiat az én uramtól? Nemde nem mondtam néked: Ne csalj meg engemet!”

Ekkor a próféta elment vele, bezárkózott a fiúval a szobába, és könyörgött az Istenhez. Azután a fiúra borult, kezét a kezére, szemét a szemére tette, és a gyermek teste megmelegedett, majd hétszer tüszentett és felnyitotta a szemét. Újra élt!

Ekkor Elizeus megfogta a fiút, odavezette az anyjához, és ezt mondta: „Vedd a te fiadat.” Ekkor az asszony a lábai elé esett, leborult a földre, majd kiment a fiával.

⌚ *Hogyan fogadták Elizeus prófétát Súnemben? Hogyan akarta meghálálni ezt a prófétát? Hogyan fogadta az asszony a gyermek születésének hírért? Mit tett az asszony, amikor meghalt a gyermeke? Miért? Hogyan kapta vissza a gyermekét? Kitől kapott gyermeket az asszony? Kitől kapta vissza gyermekét?*

☞ *Ezettekbe jutnak-e hasonló történetek a Bibliából?*

A súnemi asszony kétszer kapta meg a fiát Istentől:

- 1) születésekor hitelensége ellenére, – mert tudta ugyan, hogy Elizeus Isten prófétája, de mégsem hitt az ígéretében;
- 2) feltámasztásakor hite eredményeképpen – mert azonnal Elizeushoz ment, jól tudta, hogy az Úr általa képes csodát tenni. Tudta, hogy nem a próféta az, aki feltámasztja a halottakat, de van hatalma imádkozni érte.

⌚ *Mi is Istentől kaptuk ajándéka az életünket, amikor megszülettünk? Hogyan tudjuk értékelni ezt az ajándékot? A földi életen kívül, mit készített számunkra Isten az örök élettel? Hogyan lehet miénk majd Istennek ez az ajándéka? Mit jelképez az aranymondásban szereplő forrás?*

2007. NOVEMBER 8., CSÜTÖRTÖK

ISTEN HATALMA ENNI AD Csodák az éhínség idején

⌚ *Soroljunk fel olyan ételleket, vagy növényeket, amelyek ehetőek! Milyen ehetetlen, mérgező növényeket ismertek? Döntsétek el, hogy a felsoroltak közül melyik ehető, melyik mérgező: lencse, tiszafa, bab, spenót, burgonya, gyöngyvirág, kecskerágó, vadtök, torma, saláta, tök, uborka, sóska stb. A felsoroltakból gyűjtsétek össze, hogy miből készíthető főzelék! Melyik a kedvenc főzeléked?*

⌘ „Mert ezt mondja az Úr: Enni fognak és még marad is.” (II. Kir. 4,43)

☞ II. Kir. 4,38-44

Elizeus visszament Gilgálba a próféták fiaival. Ekkor nagy éhínség volt Izrael földjén. Ők is éheztek ebben az időben. Azt mondta Elizeus az ő szolgáljának: „Tedd fel a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiaimnak.”

Az egyikőjük kiment a mezőre, hogy valamilyen zöldféléket szedjen. Talált a mezőn egy vad indás növényt. Tele-szedte a ruháját ezzel a vadttökkel, és mikor hazament, belevagdalta a fazékba főzeléknek; de nem tudta, hogy mi az.

Miután visszaértek a társai, enni kezdtek a főzelékből, de ijedten kiáltottak fel, ezt mondták: „Halál van a fazékban!” És nem bírták megenni.

Elizeus így szólt hozzájuk: „Hozzatok lisztet.” Miután belerakta a fazékba ezt mondta: „Add immár a népnek, hadd egyenek.” Ekkor már ehető lett a főzelék, így jóllakhattak belőle.

Egy kis idő múlva egy férfi érkezett hozzájuk, és hozott az Isten emberének az első zsengek kenyereit, hús árpa-kenyeret, és megzendült gabonafejeket az ő ruhájában. Odaadta Elizeusnak, és azt mondta neki: „Add a népnek, hadd egyenek.”

Elizeus a száz éhes tanítványának akarta szétosztani a kenyereket, de a szolga mivel kevésnek találta, így kiáltott: „Minek adjam ezt száz embernek?” Elizeus pedig válaszolt: „Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: Esznek és még marad is.” Így is történt. A tanítványok ettek, és még maradt is belőle, ahogyan az Úr megmondta.

⌚ *Kik kaptak enni a történetünkben? Hogyan gondoskodott Isten róluk? Kiket használt fel Isten ellátásukban? Kitől kaptak enni?*

✚ Ebben a történetben sem Elizeus tette a csodát, hanem Isten hatalmából lett a mérgező ételből ehető. Isten az, aki gondoskodik az éhezőről, a szükségben levőről. Elizeuson keresztül gondoskodott a tanítványairól az éhínség idején. Főzelékkel és ajándék-kenyérrel biztosította azt, hogy a nehéz időkben se maradjanak éhen. A száz tanítvány megetetésének a története előképe lehet az ötezer ember megvendéglésének.

A liszt nem javította meg az ételt, mégis szükség volt erre a cselekedetre, hogy a próféta tanítványainak hite megerősödjön.

Isten ma is segít azoknak, akik gondolnak másokra!

⌚ *Ki gondoskodik rólad? Ki gondoskodik a felnőttekről? Hogyan lehetünk Isten eszközei abban, hogy a szükségben lévők is tapasztalják Isten gondoskodó hatalmát? Miként tudnál gondoskodni pl. madarokról, háziállatokról, szükségben lévő osztálytársakról vagy ismerősökről?*

2007. NOVEMBER 9., PÉNTEK

ISTEN HATALMA GYÓGYULÁST AD Elizeus meggyógyítja Naámánt

⌚ *Milyen betegségeket ismersz? Melyek gyógyíthatók és melyek gyógyíthatatlanok? Melyekre nem szeretünk gondolni?*

Milyen folyókról hallottál már? Tudod-e melyik a világ legnagyobb folyója? És Magyarországot? Melyik folyó partján jártál már? Sorold fel az általad ismert bibliai folyókat!

⌘ **„Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön!” (II. Kir. 5,15b)**

☞ II. Kir. 5,1-19

A szíriai király hadsereg parancsnokát Naámánnak hívták. Becsületes ember volt, akit a király is és az emberei is kedveltek. Ám sajnos gyógyíthatatlan betegségbe esett, bélpoklos volt.

Egyik hadjáratuk alkalmával egy fiatal, izraelita kislányt vittek magukkal, aki Naamán feleségének a szolgálója lett. Látva a gazdája betegségét, egyszer ezt mondta: „Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, aki Samariában van, kétség nélkül meggyógyítaná őt az ő bélpoklosságából.”

Meghallotta ezt Naámán, és el is indult, hogy megkeresse a prófétát, akiről a lány beszélt. Elment a szíriai királyhoz, aki levelet is küldött vele Izrael királyának. Ám amikor Izrael királya elolvasta a levelet, megijedt, megszagatta a ruháit, mert azt hitte, hogy Naámán kémkedni jött. „Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy gyógyítsam meg e férfit az ő bélpoklosságából?”

Elizeus meghallotta ezt, és magához hívatta Naámánt, aki el is ment hozzá, mert nagyon szeretett volna meggyógyulni. Mielőtt a házához ért, kiüzent a szolgálójával: „Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested!”

Naámán valamilyen különleges csodára várt, de csalódott. Megalázottnak érezte magát, mert ő úgy gondolta, hogy Damaszkusz folyói többet érnek Izrael minden vizénél. Ha fürödni akarna, azt ott is megtehetné. Azzal megfordult, és haragosan eltávozott.

Csak a szolgálói kérésére hajtotta végre Elizeus utasítását. Lement hát a Jordánhoz megfürödni. Hétszer megmártotta magát a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint, és teste teljesen megtisztult.

Hálával a szívében tért vissza Isten emberéhez ezzel a vallomással: „Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izraelben.”

⌚ *Ki volt Naámán? Ktől hallott a gyógyulás lehetőségéről? Hol kereste a gyógyulást? Hová küldte Elizeus? Miért nem engedelmeskedett rögtön a prófétának? Hogyan tapasztalta meg Isten hatalmát? Mit tett, miután meggyógyult? Mit tudunk a történetbeli kislányról? Mit jelent az a kifejezése, hogy „kétség nélkül”?*

✚ Ebben a történetben Isten csodálatos hatalma jelenik meg, amivel emberek gyógyulását, megmentését munkál-

ja. A tőle távol állók szívét nyerte meg ez által. Isten senkire nem erőlteti magát, de lehetőséget biztosít megismerésére. Ez az igazi gyógyulás!

Ebben a történetben láthatjuk, hogy Isten nem kizárólag Izraelben tett csodákat. Mindenkiel csodát tesz, aki keresi őt, aki vágyik a gyógyulásra.

A gyógyulásban Naámán tapasztalatot szerzett Isten hatalmáról, ezért személyes istenismeretre jutott. Erre a gyógyulásra nekünk is, szükségünk van.

Naámán úgy ismerte meg a gyógyító Istent, hogy 1.) hallott róla; 2.) kereste őt; 3.) engedelmeskedett neki; 4.) ezután vágyott arra, hogy másoknak is beszéljen róla hazájában.

 Ti is sokat hallottatok már Istenről, ismeritek a történeteket a Bibliából, a csodáit, amelyeket tett, de ez elég ahhoz, hogy igazán megismerjük Őt? Milyen úton tapasztalhatjuk meg mi is az Ő gyógyító hatalmát? Hogyan tudjuk keresni az Urat? Mikor tudunk készségesen engedelmeskedni neki? Ki tud hitelesen beszélni másoknak Isten gyógyító hatalmáról?

2007. NOVEMBER 10., SZOMBAT

ISTEN HATALMA GYŐZELMET AD A szíriaiak legyőzése

 Mondtál-e vagy hallottál-e már ilyet: „Ő kezdte, én csak visszaadtam.” Szoktak-e bántani téged? És te szoktál bántani másokat? Miért? Hogyan szoktuk visszaadni a bántást? Miért rossz ez a megoldás? Hogyan lehetne máshogy megoldani a konfliktusokat?

 „Ne győzzön le téged a gonosz, hanem a gonoszt jóval győzd meg!” (Róm 12,21)

 II. Kir. 6,8-23

Szíria királya egyszer hadat indított Izrael ellen. Elizeus azonban üzenetet küldött Izrael királyának, hogy ne hagyja el a helyét, mert az ellenség ott akar betörni elene. Izrael királya hallgatott rá, és ezért mindig sikerült visszaverni az ellenséges támadásokat.

A szíriai királya nagyon mérges lett, először azt hitte, hogy áruló van a saját katonái között. Elmondták neki, hogy Isten embere az, aki megmondja Izrael királyának, hol támadják országukat. Ekkor a király elhatároz-

ta, hogy elfogja Elizeust. Ki is derítette, hogy Dótánban él, ezért embereit elküldte érte.

El is indultak lovakkal, szekerekkel és nagy sereggel északa, hogy elfogják őt. Elizeus szolgálja, amikor meglátta a közeledő csapatot nagyon megrémült. Kétségbe esve sitett Elizeushoz: „Jaj, jaj, édes uram! Mit cselekedjünk?”

Elizeus erre azt mondta a tanítványának: „Ne félj. Mert többen vannak, akik velünk vannak, mint akik ő velük.”

Ekkor imádkozott Elizeus, azt kérve Istentől, hogy nyissa meg szolgálja szeméit, hogy lássa meg a segítő angyalok sokaságát. Az ellenség seregére pedig vakságot kért. Így is történt. Az Úr megnyitotta a szolga szeméit és látta, hogy a hegy körül rengeteg tüzes lovag és szekér volt. Az ellenség pedig nem ismerte fel őt.

Ekkor Elizeus azt mondta nekik, hogy elvezeti őket ahhoz a férfihöz, akit keresnek. El is vezette őket Samáriába, Izrael királya elé, aki foglyul ejtette őket, és nyomban meg akarta őket öletni. Ám Elizeus nem engedte ezt meg.

Helyette lakomát rendeztetett nekik, és miután ettek és ittak, elküldte őket. A szíriaiak pedig hazamentek, és soha többet nem jöttek szír csapatok Izrael földjére.

 Miért haragudott meg Szíria királya Elizeusra? Hogyan védte Isten Elizeust? Miért nem ölték meg az arámokat Szamáriában? Mit tettek velük e helyett? Mivel győzték le valójában az ellenséget?

 Az eddigi történetekben Isten egyes emberek életében tett csodát a prófétái által. Itt, ebben a történetben pedig azt fedezhetjük fel, hogy az Úr prófétája által egész népet mentett meg. Izrael soha nem szegyenült meg, amikor Istenre támaszkodott.

A megváltás munkája egyes embereknek szól, Isten mindenkiért személyesen küzd. Érted is. De Isten fontosnak tartja, hogy közösségben legyünk vele és egymással is. Felnőtt és gyermek egyaránt.

Elizeus szolgálja meglátta a láthatatlan mennyei erőket. A szíriaiak pedig nem látták meg Elizeust, akit kerestek, pedig ő vezette végig őket az országon.

Az igazi győzelem nem az, amikor a minket bántóknak visszavágunk, hanem az, hogy jót teszünk velük. Ez a cselekedet ma is meggyőzheti ellenségeinket.

 Gondolkodj el azon, hogy kik viselkednek veled ellenségesen? Vajon mi az oka viselkedésüknek? Tehetsz arról, hogy ellenségeid lettek? Mit kell tenned, ha megbántottad őket? Ha ok nélkül haragszanak rád, mit tehetsz értük?